

Office Memorandum • UNITED STATES GOVERNMENT

25X1 TO :
Assistant to the DCI

DATE: 27 October 1959

FROM : Chief, EE Division

25X1

SUBJECT: Answer to Spas T. Raikin letter to the Director, dated 16 October 1959

11-8417/1

It is recommended that Mr. Raikin's letter to the Director not be
answered:

FAT

STA
STADOCUMENT NO. _____
NO CHANGE IN CLASS.
C DECLASSIFIED
CLASS. CHANGED TO: TG S C
NEXT REVIEW DATE: _____
AUG 1970 2011
AUG 1970 2011
SAC: SAC APPROVED
25

118417
BULGARIAN NATIONAL FRONT OF AMERICA, INC.

P. O. BOX 2158
GRAND CENTRAL STATION NEW YORK 17, N. Y.

October 16, 1959

Mr. Allen Dulles
Central Intelligence Agency
Washington, D.C.

Dear Sir:

In connection with my letter to you of March 19th I am sending you a copy of the last issue of our publication "Borba".

I would like to call your attention to the articles on p.p. 38, 39 and 40 representing photostatic documents and explanations in Bulgarian regarding the business dealings of Mr. L. Christov with the Bulgarian Communist Government.

The Central Executive Board of the Bulgarian National Front considered it necessary to make these documents public in order to warn the Bulgarian political refugees all over the world of the methods and the initiatives of the Government of Bulgaria so that no one of them should fall victim of blackmailing and intimidation.

I would like to call your attention also to the Resolution of the Central Executive Board on the question of the Provisional Bulgarian Representation abroad set by His Majesty King Simeon, appearing on page 21, particularly to § 17 where the activities of Mr. Christov are implied.

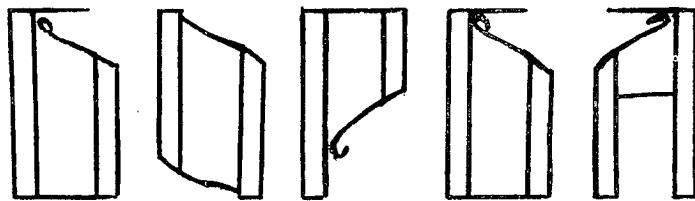
Sincerely yours,

Spas T. Raikin,
Editor of "Borba".

cc: J. Edgar Hoover, Director, FBI
John Broderick, FBI, New York

encl. "Borba"

B O R B A

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT OF THE U.S.A. & CANADA
NEW YORK, SEPTEMBER - OCTOBER, 1959

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ
НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ

PUBLISHED BY THE CENTRAL EXECUTIVE BOARD OF THE BULGARIAN NATIONAL FRONT

Bulgarian National Front
P.O. Box 2158, Grand Central Station
New York 17, N.Y. U.S.A.

1959 - бр. 4/14

Ню Йоркъ

Септември - Октомври

ДЕМОКРАЦИЯ НА ДЪЛО

Д-РЪ К. КОЙЧЕВЪ

Секретаръ на Централния Управителенъ Съветъ
на Българския Националенъ Фронтъ

Заседанията на разширения съставъ на Централния Управителенъ Съветъ на Българския Националенъ Фронтъ тази година се очакваха съ особенъ интересъ както отъ всички клонове на организацията по всички части на свѣта, така и отъ цѣлата българска общественостъ въ чужбина. Организационни, политически и тактически въпроси отъ капитално значение очакваха своето разрешение. Организацията тръбваше за сetenъ путь да покаже, че остава здрава, единна, непоколебимо застанала на позициите си, въпрѣки усилията на комунистическите агенти и чуждите ордия да я отслабятъ или поставятъ въ услуга на чужди, не български интереси. Тръбваше да се покаже, че политическата линия и тактика на Българския Националенъ Фронтъ се опредѣлятъ само и единствено отъ интересите на освободителната борба на българския народъ и то по начинъ съвместимъ съ демократическата идеологическа сѫщностъ на организацията.

Мнозина наблюдатели на хода на българските политически работи въ изгнание се очудваха, че Българския Националенъ Фронтъ не взе веднага становище по въпроси като този, напримѣръ, за Временото Българско Представителство, въпрѣки че организацията бѣ и си остава сторонникъ за едно истински демократично конституционно представително тѣло или, сѫщо така, че организацията не реагира своевременно на недобросъвестни, невѣрни и тенденциозни писания появили се въ емигрантския ни печатъ. Тѣзи и други въпроси отъ подобенъ характеръ засѣгаха политиката на организацията и по тѣхъ можеха да взематъ решение само нейните легитимни, избрани по демократиченъ путь органи.

Конгресните решения и резолюции по споменатите въпроси налагаха изчакване, зрѣло обсѫждане, всестраненъ анализъ и оценка на събитията, наблюдение, даване възможностъ и шансъ на всѣки дѣятель на организацията да прецени фактите и направи заключенията си, даване възможностъ сѫщо така на различните фактори вънъ отъ организацията да опредѣлятъ съсъ сигурностъ становищата си, даване всички възможности и шансове на онѣзи, които по една или друга причина сѫ изпаднали въ грѣшка да корегиратъ отношението си и само следъ това, следъ като нѣщата станатъ абсолютно ясни за всѣкиго, Българския Националенъ Фронтъ да вземе своето решение. Това решение можеше да се вземе само отъ разширения съставъ на Централния Управителенъ Съветъ.

Централният Управителен Съветъ разгледа компетентно и авторитетно цъдия комплексъ отъ изненадите съсъ създаването на Временното Българско Представителство въпроси и взе съответните решения. На друго място въ този брой на "Борба" читателите ще намерятъ публикувани дословно гласуваните резолюции. Българският Национален Фронтъ поставя на просветеното внимание на българската общественост въ чужбина тъзи решения за сведение и преценка. Централният Управителен Съветъ формулира обширно мотивите си за вземането на въпросните решения. Тъзи мотиви съ неоспоримите факти известни на всички български емигранти. Остава всички българинъ да направи самъ преценката си за заетите становища отъ Централния Управителен Съветъ.

Българският Национален Фронтъ е политическа формация изградена отдолу нагоре. Всъко едно управително тъло - мъстно или централно - е изложено по демократичен път, е избрано или отъ членовете на мъстната група или отъ делегатите на годишния конгресъ и, следователно, се ползва съ довършието на членството, е оторизирано да говори отъ негово име. Всъка една декларация на избраните органи на БНФ заангажира организацията. Такава една декларация има законна сила и заангажира организацията, обаче, само тогава, когато тя се взема отъ большинството на членовете въ съответните органи на БНФ. Никой не може да прави декларации по капитални политически въпроси безъ за това да е взелъ решение Централният Управителен Съветъ. Това е демократия на дъло, демократия въ действие, не демократия на думи, съ която мнозина обичатъ да се кичатъ, когато всичностъ дълата имъ нъматъ нищо общо съ демократичните принципи.

Българският Национален Фронтъ не е политически комитетъ чиито членове се назначаватъ и уволяняватъ по усмогрението на единъ самоназначилъ се председателъ или пъкъ едно казионно тъло появило се на политическата сцена по благоволението на едни или други, известни или неизвестни фактори, съ претенцията да представлява всъкиго, докато всичностъ представлява само себе си. Българският Национален Фронтъ е организация, която дължи съществуванието си на своите членове, на широките маси на българската политическа емиграция - обикновени български политически емигранти - селяни, работници, чиновници, учители, занаятчии, доктори, инженери, хора на изкуството, бивши политически дъятели и т.н. Българският Национален Фронтъ съществува благодарение непоколебимата воля на неговите членове да допринесатъ организирано своята подкрепа за освобождението на България. Политиката на организацията следователно се определя отъ нейните членове, не отъ фактори стоящи извън нея. Волята на большинството е законъ задължителенъ за всички. Членовете на организацията съ достатъчно просвътени по политическият въпроси, за да иматъ мнение по политиката на организацията и да не очакватъ то да имъ се подсказва отвънъ.

Демократичният характеръ на организацията се прояви на заседанията на Централния Управителен Съветъ. Въ продължение на шестнадесет часа членовете на разширения съставъ, дошли отъ Чикаго, Ню Йоркъ, Торонто, Толедо, Бъфало, Хамилтонъ, Съдбъри и другаде, дебатираха по въпросите на дневния редъ, правиха предложения, представяха едни или други аргументи, изказваха най-различни мнения, обсъждаха всяка дума, всяки изразъ, всяка идея въ резолюциите и накрая идваха до заключения приемливи за всички и ясни за всички. Членовете на Централния Управителен Съветъ работиха съсъ съзнанието, че решенията имъ ще се поставятъ на оценка не само отъ организацията, но и отъ цъдата българска общественост. Тъ действуваха като представители на членовете на организацията, за която целъ и бъха избрани отъ третия годишен конгресъ. Решенията които се взеха на тъзи заседания отразяватъ волята и убеждението на цъдата организация, на всички членове на Българския Национален Фронтъ. Това е демократия на дъло, демократия въ действие!

МЕЖДУНАРОДЕНЪ ПРЕГЛЕДЪАМЕРИКАНО - СЪВЕТСКИТЕ ОТНОШЕНИЯ ВЪ
ПОСЛЕДНО ВРЕМЕ.

Отъ края на свѣтовната война въ 1945 г. до днесъ американо-съветските отношения преминаха презъ нѣколко фази. Отъ конференциите въ Ялта и Потсдамъ до преврата въ Чехословакия презъ февруари 1948 г. американскиятъ държавни фактори живѣха съ надеждата, че Съветския Съюзъ ще устои на обещанията си поети предъ Председателя Рузвелтъ и Труманъ. Въ сѫщото това време Москва консолидира позицията си въ източна Европа като настани върни на Съветския Съюзъ правителства на властъ и изгони онѣзи елементи, на които американската политика разчиташе да затвърди влиянието си въ източна Европа. Дори обстоятелството, че Американското Правителство възложи довѣрието си на политически елементи, които дѣлги години преди войната работиха за възтържествуването на комунистическата кауза въ източна Европа, отъ рода на тѣзи които конституираха българското правителство на Отечествения Фронтъ, не можа да помогне за продължаване на военовременното сътрудничество между Америка и Съветския Съюзъ. Следъ събитията въ Чехословакия, блокадата на Берлинъ, стачките въвъ Франция и завладяването на Китай, за Американското Правителство не остана никакво съмнение, че целта на съветската политика бѣ да наложи господството на комунизма въ цѣлия свѣтъ. Чърчилъ, архитекта на новия свѣтъ, обяви раздѣлението на свѣта на две - задъ желѣзната завеса и свободния свѣтъ. Тѣзи два свѣта се намериха въ разгара на студената война.

Следъ като ръководителите на американската политика се убедиха, че на съветския имперализъмъ може да се противостои само съсъ сила - не съ дипломатически ноти и безпредметни договори и споразумения, тѣ пристъпиха къмъ конкретни дѣла и въ скоро време Плана Маршалъ, Северо-Атлантическия Пактъ, Южно-Азиатския Пактъ и други инициативи отъ международенъ характеръ оформиха новата насока на американската политика. Презъ този периодъ - 1948 - 1955 година, свѣта преживѣ кризитъ на корейската война, Виетнамъ, блокадата на Берлинъ и др. Въ сѫщото това време, докато Американската външна политика упорито работѣше за обединяването на свободния свѣтъ да противостои на съветската агресия, свѣтовните комунистически централи свикваха конгреси, събраха апели и подписи за миръ и съсъ всички срѣдства на пропагандата работиха да представятъ Америка като страна която стои задъ политиката за нова свѣтовна война. На съветскиятъ лозунги за миръ никой не обръна внимание, тѣ като свѣта вече бѣ изпиталъ разочарованиета на безпредѣлното довѣрие въ декларациите на съветските държавници, но тѣ като презъ това време съветската военна техника отъ една страна и американска военна подготовка отъ друга бѣха достигнали до висота, която никой отговоренъ държавникъ не би дръзналъ да подценява или да пренебрѣгва, особено ръководителите на политиката въ западно-европейските страни, които направиха всичко възможно да упражнятъ натискъ върху Вашингтонъ, Америка и Съветския Съюзъ се видѣха лице съ лице на конференциите въ Женева презъ 1955 г.

Женевската конференция внесе новъ духъ въ международните отношения и особено въ отношенията между Америка и Съветския Съюзъ. Конфликта между двета блока бѣ смекченъ и свѣтовното обществено мнение заживѣ съ надеждата, че всички различия могатъ да бѫдатъ уредени по миренъ начинъ. Но промѣната въ международните отношения, облекчаването на напрежението доведе до нови стълкновения. На първо място, Египетъ, въ желанието си да се възползува отъ настѫпилото смѣкчаване на отношенията между Америка и Съветския Съюзъ, въ желанието си да играе и дветѣ страни за собствените си инте-

реси, национализира Суецкия Каналъ и завърши съсъ акцията на Англия, Франция и Израелъ въ Суецъ. Отъ друга страна, смъкването на международните отношения се отрази върху вътрешната политика въ сателитните на Съветския Съюзъ страни, където настъпи вътрешно брожение и постепенно взема формата на открыти бунтове въ Полша, Берлинъ и Унгария. Нещастното съвпадение на тъзи две кризи въ ноемврий 1956 г. постави предъ сериозни изпитания политиката на двата световни блока. Америка бъ изправена предъ алтернативата да се намъси въ полза на възстаналия унгарски народъ, като рискува трета световна война или да остане нѣмъ наблюдателъ на развиващите се събития и приеме моралното поражение на своята политика като защитникъ на поробените народи. Вашингтонъ предпочете да приеме моралното поражение предъ рисковете за война, докато Съветския Съюзъ не се поколеба да поеме риска на нова световна война, за да спаси унгарския комунистически режимъ. Много по-деликатно бъше положението на Америка въ близкия изтокъ, където Съветския Съюзъ се въздържа отъ моментална намъса въ подкрепа на Египетъ оставяйки на Америка да направи своя изборъ - да се намъси и спаси Египетъ или да остане отново нѣмъ наблюдателъ на събитията и загуби цѣлия арабски светъ за каузата на свободните народи. И въ единия и въ другия случай печелеше съветската политика. Америка предпочете да се задоволи само съ моралната печалба отъ египетската криза и допусна щото и този път Съветския Съюзъ да спечели, за голъмо огорчение на европейските си съюзници. Но и тази отстъпка на американската политика бъше продиктувана отъ страха, че една световна война можеше лесно да последва египетската криза. Въ последна смѣтка нѣщата останаха въ същата форма, въ която бѣха и преди въпросните две кризи, съ тази само разлика, че за американската политика стана още по-ясно, че единствената алтернатива за американската политика въ отношенията съсъ Съветския Съюзъ е война или миръ. И въ последвалите международни кризи, където американската политика се сблъска съсъ съветската - далечния изтокъ, близкия изтокъ и Берлинъ - Вашингтонъ засе позицията, че ако за спирането на по-нататъшната комунистическа агресия бъше необходимо да се започне трета световна война, то Америка е готова да поеме всички рискове за това.

Презъ последните две години американо-съветските отношения по възникналиятъ тукъ и тамъ международни конфликти се развиха подъ знака на американската решителност да отблъсне всяка по-нататъшна комунистическа атака съсъ сила. Инцидентът въ Китай и близкия изтокъ бѣха ликвидирани безъ война понеже Съветския Съюзъ бѣ убеденъ, че въвъ Вашингтонъ не биха се колебали да отговорятъ на силата съсъ сила. Но заедно съ това и Москва и Вашингтонъ постепенно съзнаха своето място въ световната политика и своите отговорности предъ света, именно, че ако една трета световна война избухне, то виновниците за това биха били Съветския Съюзъ и Америка. Заедно съ това и дветъ страни съзнаха, че тази война ще биде такава съ водородни и атомни бомби. Отъ друга страна световното обществено мнение, специално онѣзи срѣди, които по едни или други съображения въ много случаи съ глеждали симпатично на Съветския Съюзъ, се заеха да упражнятъ натискъ върху ръководителите на американската политика, така че последните да отстъпятъ отъ политиката на твърдата дипломация и приематъ да преговарятъ съсъ Съветския Съюзъ. Въ последна смѣтка, Англия, по вътрешни политически съображения и по съображения отъ интереса на британската империя, изигра не малка роля въ натиска си върху ръководителите на американската политика да промѣнятъ курса възприетъ следъ унгарската революция. Въпроса за Берлинъ, предизвиканъ съ ултиматума на Съветския Съюзъ отъ ноемврий 1958 г. създаде почвата за развиващето и оформяването на последната фаза на Съветско-Американските отношения, които, въ последната си форма, се упорито защитаватъ и въ Вашингтонъ и въ Москва.

Формулата избрана отъ съветската политика въ настоящия си моментъ за отношението на Съветския Съюзъ къмъ свободния светъ, главна Америка, и възприета отъ Вашингтонъ не може да не претендира за гениално заобикаляне и избѣгване на лъжествените проблеми предъ Американската А

Approved For Release 2003/11/04 : CIA-RDP80R01731R000300070011-4
Съветската дипломация. Тази формула - мирно съперничество - дойде да замъсти старата и всеобщо отречена такава - мирно съжителство. Докато формулата "мирно съжителство" предполагаше признаване на комунистическите режими като законни, новата формула внася единъ елементъ, който много лесно може да бъде взетъ като непризнаване на тъзи режими и въмъкване въ съдържанието на свътова политика на мирно съжителство принципа на борбата между двата блока. Тази нова формула не изключва принципа на борбата между двата свъта, докато старата формула предполагаше съществуването на два свъта въ миръ и хармония. Психологически, очевидно, преимуществата на новата формула са много голъми за съветската политика и всъки наивенъ наблюдател на свътова събития, който е съгласенъ на всичко друго, но не и на атомна война, предпочита мирното съперничество. Фактически, обаче, тази нова формула сънишо не измъня позициите на съветската политика. Съветският съюзъ винаги е търсилъ начини и сръдства да пробие фронта на свободния свътъ отвътре и новата формула възприета отъ Крушевъ, който даже и книга е написалъ въ защита на новата формула, е само излишно откровение на истинските намерения на Москва. Тази формула е и ще бъде употребена като най-силното оръжие на международната комунистическа пропаганда противъ американската политика.

Търбва да се отбележи, че последните ходове на американската политика, въ нейните отношения със Съветския Съюзъ, са първите опити за прилагане на формулата на мирното съперничество. Посещението на Подпредседателя на Съединените Щати Ричардъ Никсонъ въ Съветския Съюзъ и предстоящите посещения на Крушевъ въ Америка и Айзенхауър въ Съветския Съюзъ, размъната на назнани стопански, научни и културни делегации е само елементъ на нововъзприетия курсъ на Съветско-Американските отношения на мирно съперничество. Нещастието е тамъ, че на тъзи визити, обяснявани на обществото със споменатата формула за мирно съперничество, на практика се дава изгледъ на обратимяване между Америка и Съветския Съюзъ. Това не може да не тревожи онъзи американски реалистични въ политиката кръгове, които познаватъ комунизма, които са заинтересувани да не допуснатъ възтържествуването на комунизма въ свътта и които виждатъ въ формулата "мирно съперничество" само единъ новъ трикъ на съветската политика да заблуди Америка и я въведе въ нови дипломатически и политически поражения отъ рода на тъзи въ Ялта и Потсдамъ. Само така може да се обясни отчаяната реакция на видни водачи въ Америка противъ настоящата американска политика по отношение Съветския Съюзъ, на първо място бившият председател на Съединените Щати Хари Труманъ, редица сенатори, народни представители и видни общественици.

Задължителът на новия курсъ на американската политика по отношение на Съветския Съюзъ всъщност пристъпиха къмъ реализирането на единъ политически планъ, който отъ редица години зре и се практикува въ по-голяма или по-малка степенъ. Реакцията противъ този новъ курсъ на американската политика е така остра и така голъма, понеже сега дойде време той да се изпита по отношение на Съветския Съюзъ. Този планъ, често наричанъ "политика на градюализъмъ", т.е. постигане целите на американската политика на степени, бавно, малко по малко, безъ да се предизвикватъ сътресения, безъ да се прибягва до война и т.н. Така, въ мирното съперничество със Съветския Съюзъ, американската теза постепенно ще възтържествува надъ съветската. За оформянето на това разбиране по американо-съветските отношения са допринесли няколко типично американски схващания за живота и международната политика. Първо, ръководителите на американската политика считатъ, че добре обзидената кухня е по-добро оръжие, отколкото водородната бомба. Второ, същите тъзи ръководители са повървали въвъ методите на психотерапията, като са счели че съ методите на психологията ще могатъ да повлияятъ на съветските държавници да промънятъ гледищата си по отношение на комунизма и така по невидимъ начинъ ще настажи една вътрешна еволюция въ комунистическата теория и практика и трето, между отдалените комунистически страни ще избухнатъ конфликти отъ рода на Тито и Гомулка и ще доведатъ до саморазрушаването на комунистическата империя. Последните ходове на американска външна политика на Съединените Щати са практически

илюстрация на въпросните разбирания. Къмъ това тръбва да се прибави подкрепата, която Вашингтонъ дава на правителствата на Тито и Гомулка. Очевидно тази подкрепа се дава на комунистически диктатори не защото американското правителство желае да закрепи комунистическите режими във тъзи страни, но защото желае да задълбочи кризата във комунистическия блокъ, да разшири появилата се пукнатина във монолитната комунистическа империя и да насърдчи и други комунистически водачи във останалите сателитни страни да последватъ при-
мъртъ на Югославия и Полша.

Американският държавни фактори даватъ не малко кредитъ на тази теория върху днешните американо-съветски отношения. Обясненията и защитата които се представиха като съображения за поканването на Крушевъ във Америка и за отиването на Айзенхауеръ във Русия не отиватъ по-далече отъ основните принципи на така очертаната политика на американското правителство. Едно е обаче ясно, че тази политика не бъде избрана доброволно отъ американското правителство, но му бъде наложена отъ стратегията на съветската дипломация. Берлинския ултиматумъ постави свърта предъ избора: война или миръ. Всички съюзници на Съединените щати упражниха страшенъ натискъ надъ Вашингтонъ за мирно уреждане на въпросните. Така се стигна до женевските конференции презъ изтеклото лъто. Когато тъзи конференции не успъха да разрешатъ берлинската криза и германския въпросъ си остана да виси във същото положение рускиятъ и американски дипломати се намериха във задънена улица, безъ изходъ за когото и да било. Съветскиятъ Съюзъ срещу обединените западни сили непоколебими във защитата на правата на Берлинъ и Германия. Западните сили намериха, че Съветскиятъ Съюзъ не ще отстъпи нито единъ сантимъ отъ позицията си. Преди заминаването си отъ Женева и източните и западните дипломати тръбваше да отнесатъ нъщо у дома си, та да не изглежда, че съ отстъпили във безчестие. Изглежда, че единствения изходъ, който се намери бъде размъната на посещения между Айзенхауеръ и Крушевъ. Изведнъжъ свътовната атмосфера се промъни. Свърта дори и не забеляза, че Женевската конференция завърши съ пълно фианско. Сензацията за посещението на Крушевъ във Америка отвлече вниманието на всички и оттеглянето на Берлинския ултиматумъ отъ страна на Съветския Съюзъ, както и продължаването на статуквото във Берлинъ и Германия, останаха въпроси безъ значение. Че проектираната сръдба между Крушевъ и Айзенхауеръ бъде предназначена да прикрие провала във Женева, по този въпросъ не може да има две съмнения. Че тази сръдба ще има само церемониаленъ характеръ и не ще разреши въпросните между Америка и Съветския Съюзъ, това и самиятъ Айзенхауеръ не скрива. Че въ края на краищата до това положение се дойде като резултатъ на съветската политика планирана във Москва - и по това не може да има много съмнение. Че, най-после, отъ цѣлата тази политика, отъ новия курсъ на американската политика, има интересъ само свътовния комунистъ, е ясно на всички американски държавници и политици, което личи отъ почти всеобщото отричане ползата отъ посещението на Крушевъ във Америка. Ако все още тази политика се защитава отъ известни кръгове във Америка, то това се върши съ половинъ уста и отъ желание да се запази международния престижъ на Америка, както и отъ уважение къмъ Председателя Айзенхауеръ, който е единствения отговоренъ ръководител на Американска-та политика и комуто американския народъ ще даде подкрепата си и при най-неблагоприятните обстоятелства във критически моменти като тъзи които свърта днесъ преживъва.

Отъ новия курсъ на американо-съветските отношения най-недоволни съ поробените народи задържаната завеса, които основателно подозиратъ, че каузата за освобождението имъ се изоставя отъ американското правителство. Онъзи емигранти и емигрантски организации, които не зависятъ във издръжката си за водене своята политическа дѣйност отъ американското правителство не се колебаятъ да посочватъ тази истина на отговорните фактори, колкото и тя да е неприятна. Бъдещето ще покаже доколко тъхните страхове съ основани.

НА ИСТОРИЧЕСКИ И СЪВРЕМЕНИ ТЕМИБЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА ВЧЕРА,ДНЕСЪ И УТРЕС. Т. РАЙКИНЬ

По трънливитъ пътища на българската история има много паметници на слава и падения, на победи и поражения, на саможертва и предателства, на приятелства и вражди. Единъ единственъ свидетель, спътникъ на нашия народъ въ беди, нещастия и величие, носителъ на българското име и защитникъ на българския народъ, е оцелялъ всички превратности на българската съдба, не е дезертиранъ нито за мигъ дълга и назначението си, е падалъ и ставалъ съ българския народъ. Това е Българската Православна Църква. Царе и династии съ се промъняли, чужди завоеватели съ тъпкали и държали земята ни въ дълговъковни робства, ереси и чуждестранни учения съ си пробивали пътъ въ народната душа, но Българската Православна Църква е оставала като непоклатимъ стълбъ на народното единство, неизчерпаема надежда и опора на българския народъ. Църквата на Св. Царь Бориса, на Св. Клиmenta Охридски, на Царь Симеона Велики, на Св. Ивана Рилски, на Иванъ Асен II, на Патриарха Евтимия, на Паисия Хилендарски, на Илариона Макариополски, на Екзарха Йосифа - на цълния български народъ въ неговото хилядилътно битие, е устояла на всички бури и превратности на съдбата, близко до душата и сърдцето на българския народъ, върна на неговитъ въжделения, неговитъ интереси, неговитъ борби и неговитъ чада.

Не веднъжъ чужди сили съ се опитвали да отдълятъ Българската Православна Църква отъ нейния исторически начертанъ пътъ. Опититъ на Римо-Католическата Църква още въ самото зачатие на Българската Православна Църква да убеди Св. Царь Бориса да не търси самостоятелност за своята Църква, опититъ на Римския папа да присъедини Българската Православна Царква къмъ Римъ презъ времето на Калояна, играта съ българската уния презъ епохата на възраждането завършила съ възтържествуването на свободата и независимостта на нашата родна Църква. Опититъ на гръцката Църква да задържи новооснованата БПЦ подъ юрисдикцията на Цариградския Патриархъ, погърчването на българската Охридска Архиепископия, Унищожаването на БПЦ следъ Патриарха Евтимия, Схизмата отъ 1872 г. и погърчването на българскиятъ епархии въ Тракия и Македония завършила съ възтържествуването на свободата и независимостта на БПЦ. Усилията на множеството протестантски пропаганди да отклонятъ българския народъ отъ православната въра на неговитъ дъди се провалиха също така катастрофално. Останалъ е само спомена отъ опититъ на тъзи чуждестранни религиозни сили да отвърнатъ българския народъ отъ върата на дъдите му. Не е тайна за никого, че въ голъмото си мнозинство, онъзи които някога съ се поддали на тази чуждестранна религиозна пропаганда, съ загубили националното си съзнание и много често съ се посветили на работа насочена противъ интересите на българския народъ или пъкъ съ просто отпаднали отъ духовно обединения въ Българската Православна Църква нашъ народъ.

Днесъ БПЦ е изправена и поставена подъ ново изпитание. Новъ поробител се е настанилъ въ българската земя. Само българския свещеникъ, само българскиятъ монаси, само българскиятъ митрополити и вървящия български народъ въ отечеството могатъ да опишатъ унизенията, осърбленията, страданията и нещастията, които сполетѣха БПЦ следъ 9 септемврий 1944 г. Не е необходимо да се припомнятъ имената на българскиятъ духовници, избити, затворени, тормозени или прогонени отъ духовното си звание. Не е възможно да се опишатъ унизенията преживѣни отъ духовници и върующи, Не е възможно също

така да се разбератъ мъчните компромиси, които българското духовенство поне кога е принудено да прави, за да задържи вратите на църквите отворени, за да поддържа мъждеещия пламъкъ върата въ народа душа. Но пъкъ никакъ не е трудно да се разбере, че сиянието на Кръста и зова на църковната камбана днесъ въ България съ единственный символъ на отрицанието на комунизма, единствения символъ на народа съпротивителна борба, който зове за народна единение. Българската Православна Църква, идейно и обществено отречена от комунистичната институция, е живъ символъ на отрицанието на комунизма. Върата въ Бога е невърие въ комунизма! Върно е че много български духовници и Църквата като цяло съ заставени да правятъ декларации въ полза на българското комунистическо правителство. Ако въ тъзи случаи се касае за искреностъ, ако тъзи декларации съ направени съ чиста съвестъ, то въ такива случаи се касае за непознаване било на комунизма, било на религията. Тъй като такова непознаване е трудно да се предположи, то когато единъ духовникъ излиза на църковния амвонъ да проповъдва и защитава комунистическата политика, той открыто фарисействува. Трагедията на българския свещеникъ и на българската Църква въ този случай може да се сравни само съ трагедията на Голготския Мъченикъ, който прие кръстна смъртъ за да спаси човечеството. Тази кръстна смъртъ днесъ е хвърлила сънката си върху Българската Православна Църква. Тази кръстна смъртъ днесъ е хвърлила сънката си и върху цялия български народъ. Народъ и Църква днесъ носятъ единъ и същи кръстъ - робството подъ комунизма, въ това страдание, Българската Православна Църква, както и въ миналото, страда заедно съ българския народъ и е неговъ утешителъ и ръководителъ.

Българския народъ никога не е загубилъ върата си въ освобождението. Рано или късно свободата ще изгръне надъ българската земя! Българската Православна Църква отново ще заеме мястото си на скроменъ народенъ служителъ. Несъмнено въ нашата земя ще се появятъ множество проповъдници на чужди религии и учения. Указание за това съ появилитъ се тукъ и тамъ сръдъ българската емигрантска преса славословия за чуждестранни религиозни ръководители. Очевидно, някои наши общественици, въ желанието си да осигурятъ излизането на вестниците си, ще търсятъ подкрепата на чужди фактори съ изявена или подразбрана готовност да улеснятъ тъзи фактори въ свободна България да цепятъ народното духовно единство представявано отъ Българската Православна Църква. Безъ огледъ на това, кой стои задъ тъзи тънки мащаби за смътка на Българската Православна Църква, българския народъ ще намери сили въ себе си да остане въренъ на своята народна Църква, която не го е напуснала и въ най-тежките дни на неговата история.

Българската Православна Църква въ миналото е била въренъ служителъ на Българския народъ. Тя служи върно на този народъ и днесъ, въ епохата на най-страшното робство, което той някога е преживявалъ. Тя ще му служи и утре, когато зората на свободата отново огръне надъ българската земя!

НАРОДНО ТВОРЧЕСТВО - МАКЕДОНИЯ

Се стрели на еднът ратъ една коза и еднът ежъ. Ежотъ и казалъ на козата: "Мие нема сега що да ядеме, сме гладни, ай ке рипаме у бунаротъ ако се утепамъ я, ти ке ме ядешъ, ако се утепашъ ти - я ке те ядемъ." Ежотъ се строкомелъ у бунаротъ, не се убилъ. Рипнала козата и се утепала. Ежотъ ялъ, ялъ отъ козата и исконалъ.

По случай годишнината
от смъртъта му.

"КАКЪ ДА НЕ ДАДЕШЪ ЖИВОТА СИ ЗА ТАКЪВЪ
ДОБЪРЪ ЦАРЪ!"

Преживѣлиците на единъ българо-мохамеданинъ.

Преразказани отъ

Д-ръ Г.И. ПАПРИКОВЪ

Преди нѣколко седмици, къмъ края на месецъ августъ, събрани на приятелска среща, се впуснахме въ разговори по недалечното минало въ България. Тъй като по това време се падаше годишнината отъ смъртъта на Негово Величество Царь Борисъ, трагично загиналъ въ защита на народъ си и посветилъ цѣлия си животъ на българския народъ, мнозина разказаха спомените си за него. Най-голъмо впечатление направи разказа на Османъ Алиевъ, който бихме желали да направимъ достояние на читателитъ на "Борба".

"Знаете", започна Османъ, "че азъ съмъ българо-мохамеданинъ. Роденъ съмъ и израствахъ въ родопския край. Баща ми бѣше заможенъ човѣкъ. Азъ, четирима братя и три сестри, нѣкои отъ тѣхъ вече женени, живѣехме заедно. Азъ бѣхъ най-малкиятъ. Когато навършихъ двадесетъ години и трѣбваше да отбия военната си служба, заедно съ другите младежи заминахме за Пловдивъ да бѫдемъ прегледани отъ наборната комисия. Тамъ, следъ като санитарния фелдфебель ни изпонашари гърдитъ съ химически моливъ съ неговите мѣрки и теглилки, ние се изправихме както майка ни е родила предъ комисията.

Младъ бѣхъ азъ тогава, здравъ като камъкъ. Славата ми като пехливинъ се носѣше по цѣлата околия. Изглежда, че на подполковника му направихъ силно впечатление. Усмихна се той подъ мустакъ, пошепна нѣщо на съседа си, разпита ме отъ каде съмъ, кой съмъ, кой е баща ми, спомена че е идвалъ въ нашето село и чувалъ за нашия родъ, записа нѣщо въ голъмия тетръ и току ме запита: Я кажи османе искашъ ли да служишъ въ Гвардейския Полкъ, да бѫдешъ царски гвардеецъ въ София?

Главата ми се завъртѣ при тѣзи думи! Азъ гвардеецъ? Въ нашето село не гвардеецъ, но подофицеръ да дойде въ отпуска е гордостъ и честь за всѣ-киго! Азъ да стана гвардеецъ? Сетихъ се, че трѣбва да отговоря на подполковника и по войнишки му израпотувахъ, че съ радостъ и гордостъ ще служа на Негово Величество и че ще бѫда безкрайно благодаренъ за тази честь.

Когато дойде деня, заедно съ други десетина щастливици като мене, се качихме на влака за София. Въ гвардейските казарми ни посрещна единъ сърдитъ мустакатъ фелдфебель, остави ни да спимъ въ помещението и на другия денъ ни облѣкоха въ гвардейската униформа. Така ние станахме гвардейци на Негово Величество. Службата не бѣше лека, но азъ се стараехъ всячески да бѫда добър войникъ. Макаръ че мустакатия фелдфебель не похваляше никого, азъ виждахъ, че той и ескадронния бѣха доволни отъ мене.

Следъ нѣколко месеца трѣбваше да даваме клетва. То бѣ маршировки, упражнения, лѣскане на униформата, и т.н. Мустакатия фелдфебель инспектира всѣко копче, всѣка гѣнка на новите униформи, муси се за каквото трѣбва и за каквото не трѣбва. Най-после дългоочаквания денъ дойде

Съ музика, развѣти знамена и парадни униформи ние се отправихме къмъ военното училище. Паважа затрепери подъ ботушитъ но. улицитъ на София. Въвъ военното училище бѣха и юнкеритъ съ които щѣхме да даваме заедно клетва. Можете да си представите каква гледка представлявахме: едно грамадно каре отъ насъ съ червени куртки и бѣли калпаци заедно съ друго такова каре отъ юнкери съ бѣли куртки. Предъ насъ бѣше аналоя кждето бѣше застаналъ Негово Величество Царя, Принцъ Кирилъ, Митрополитъ Стефанъ, Военния Министъръ, духовници, генерали, висши офицери и много цивилни лица. Наоколо бѣха множество роднини и приятели на гвардейцитъ и юнкеритъ.

Следъ службата се даде команда и ние свалихме калпацитъ за молитва. Владиката пристъпи къмъ насъ съ вдигнатъ кръстъ въ дѣсната ръка, благословивсички ни и се приготви да пристъпи къмъ най-важния моментъ - клетвата. Грамадното море отъ гвардейци и юнкери падна на колене. Единъ единственъ гвардеецъ, посрѣдъ това море отъ колѣничещи войници, остана да стърчи неподвиженъ като стълбъ. Това бѣхъ азъ, Османъ Алиевъ.

Погледа на Царя, на Митрополитъ Стефанъ, на всички висши военни и на цѣлия народъ се впи въ мене. Азъ стояхъ неподвиженъ. Мустакатия фелдфебель задъ мене измѣрмори нѣщо, слизанъ и обърканъ отъ изненада. Азъ съмъ заковалъ крака въ земята, очитъ ми премрежени, сърдцето ми ще се прѣсне отъ напрежение, но не мърдамъ. Службата, разбира се, продължи. Даде се заповѣдъ и полковетъ се разредиха за да целунатъ знамето и да дадът поотдѣлно клетвата. Азъ не мръднахъ отъ мѣстото си.

Като презъ мъгла забелязахъ, че Царя пошепна нѣщо на адютанта си. Последниятъ изпрати при мене единъ поручикъ, който, съвсемъ недружелюбно ми заповѣда да го последвамъ. Дочухъ какъ мустакатия фелдфебель задъ мене измѣрмори нѣщо за воененъ сѫдъ, за изправяне до стената и за разстрѣлване. Тръгнахъ азъ следъ поручика, но вместо въ ареста, който очаквахъ, азъ се озовахъ предъ Негово Величество.

Заобиколиха ме тамъ разни генерали и началства - зеръ такова чудо едва ли сѫ имали другъ случай да видятъ въ кариерата си - а мене ми чернѣ предъ очитъ. Вдигналъ съмъ азъ ръка подъ козирогъ, а тя трепери та ми тресе калпака.

- Какъ се казвашъ юначе, отъ кѫде си, пита ме Царя.

Мене ме е стиснало нѣщо за гърлото, та не мога да отворя устата си.

- Не се плаши, отговори! продължи да ме успокоява Той.

Едва тогава погледнахъ Царя въ очитъ. Той ме гледаше съ благитъ си сини очи, които едва видимо се усмихваха. Този погледъ цѣлия страхъ, който бѣ ме сковалъ.

- Ваше Величество, рапортувахъ азъ, азъ съмъ българинъ - мохамеданинъ. Отъ какъ се помни, отъ нашия край гвардеецъ не е имало. Азъ съмъ първия. Това е нечувана гордостъ и радостъ не само за мене, но и за моя родъ, за моето село и за цѣлия мой край. Азъ искамъ да служа на Ваше Величество съ сърдце и душа и искамъ да дамъ върна клетва по моята мохамеданска вѣра, та да бѫде тя предъ съвестъта ми правдива и честна.....

Говоря азъ, гласа ми трепери, а сълзитъ сѫ готови да рукатъ. Видѣхъ, обаче, че кроткитъ очи на царя се навлажниха. На устата му се появи топла усмивка и азъ усетихъ какъ всички наоколо ми въздъхнаха съ облекчение.

- Отлично юначе, върни се на мѣстото си! - ми заповѣда Царя и пошепна

Върнахъ се азъ на мястото си, а редиците юнкери и гвардейци продължиха да минаватъ подъ знамето и да даватъ клетва. Азъ чакахъ и не знаехъ какво ще стане съ мене.

Не следъ дълго, около половинъ часъ който ми се скори цѣла вѣчностъ, забелязахъ, че автомобила на Царя пристигна отвѣнъ и видѣхъ, за гольма моя изненада, отъ него да слиза царския адютантъ придруженъ отъ Софийския главенъ мюфтия. Царя, значи, бѣше изпратилъ адютанта си да доведе Главния Мюфтия само за мене.

Колѣничихъ азъ предъ мюфтията и Корана и положихъ съответната клетва, истински, отъ сърдце. Тогава до мене се приближи мустакатия фелдфебель, поведе ме къмъ знамето, целунахъ го азъ и влѣзохъ въ редиците на полка.

Като се прибрахме въ казармите, цѣлия полкъ и началства ме поздравиха за държането ми, като че ли кой знае какво геройство съмъ направилъ. На другата седмица дойде друга изненада. Съсъ специална заповѣдъ отъ Него-во Величество азъ бѣхъ произведенъ като пръвъ подофицеръ въ полка и ми се даде домашна отпуска отъ две седмици. Взехъ азъ съсъ себе си парадната униформа съ червената куртка и бѣлия калпакъ съ съ две педи дѣлгото орлово перо и се отправихъ за село. Що за посрещане ми се устрои! Що празненство бѣше! Не цѣлото село, но цѣлата околия се струпа да ме гледа! Баща ми закла петь овена да посреща гостите. То бѣше ядене, то бѣха музики, игри, на Байрамъ такова чудо не е ставало....

- Кажи ми докторе, обърна се Асанъ къмъ мене, какъ да не дадешъ живота си за такъвъ добъръ царь?"

Разказа на нашия приятел Асанъ Алиевъ, предъ другаритѣ си въ Чикаго, ни накара да си припомнимъ много подобни прояви на Царь Бориса въ България. Наистина, той бѣше добъръ царь.

ТРАГИЧНА ГОДИШНИНА

9 септемврий
1944г.

ПЪТЯ Е САМО ЕДИНЪ

РАЙЧО РАЙЧЕВЪ

Председателъ на Б.Н.Ф.
въ Белгия

Датата 9 септемврий 1944 г. и имената на политическите личности тѣсно свързани съ нея ще останатъ като най-черенъ споменъ въ памѣтъта на българския народъ. Съмнително е дали нервите на бѫдещия историкъ, когато се заеме да описва ужасите и страданията въплетѣли въ България на този денъ, ще издържатъ.

Трагикомедията "сълзи и смѣхъ" започна още въ утрото на девети септемврий 1944 г. Огромното большинство на народа ни започна да се об-

лива въ сълзи като отъ порой, а хищническата банда съставена отъ късогледи и тъсногръди политици, заигра своето юдинско хоро върху снагата на поваления български народъ. Нещастието помогна за бързото обединение на хора отъ най-различни партии и разбираания. Никой не попита никого на коя политическа партия е билъ членъ, на какво съсловие или класа е принадлежалъ, но мълкомъ, съ единъ единственъ погледъ, се разбраха кой е отечественофронтовецъ.

Въ скоро време нъкои отъ тъзи, които се бъха заловили съ комунистите разбраха своята гръшка, осъзнаха се и, или се наредиха на страната на бореция се народъ или се оттеглиха въ забвение. Мнозина отъ тъзи, които напуснаха комунистическата власт, обаче, продължиха да защитаватъ участието си въ деветосептемврийския превратъ, настоявайки, че той билъ законна и необходима политическа акция. Съзнавайки голъмтъ отговорности които бъха поели предъ историята и предъ българския народъ, тъзи хора никога не можаха да проявятъ куража и признаятъ гръшката си. Нъкои отъ тъхъ, напуснали България, съ комунистически паспорти въ ръце, и до днесъ защитаватъ девети септември като положително политическо събитие въ българската история. За тъзи хора борбата противъ комунизма не е всенародна борба за освобождение, но борба на една отечественофронтовска фракция противъ друга отечественофронтовска фракция. За тъзи хора преврата на 9ти септември е велико дъло. Има ли българинъ въ свъта, най-вече въ България, когото тъ биха могли да убедятъ въ това?

Тъзи наши деветосептемврийци разбираятъ борбата противъ комунизма като борба за възстановяване на деветосептемврийския режимъ. Тъ за нищо на свъта не признаватъ, че единствени защитници на деветосептемврийския превратъ въ България съ комунистите и че ако и да е имало хора които по погръшка или по неразбиране съ били увлечени въ тази трагична политическа акция то тъ отдавна съ промънили мнението си. Тъ не могатъ да разбератъ, че само тъ, единствено само тъ въ емиграция продължаватъ да държатъ за тази теза и да отричатъ правото на останалата частъ, на огромната частъ отъ останалата българска емиграция, да се бори за освобождението на България. Тъ не могатъ да разбератъ, че въ обединения фронтъ на националната освободителна борба въ отечеството съ си подали ръка всички български политически течения отъ миналото, но не на базата на признаване на 9ти септември, но на базата на отричане на този актъ. Онъзи, които защитаватъ девети септември съ още съюзници на комунистите въ потискането на българския народъ. Девети септември е станалъ символъ на робство и тирания. По този пътъ българския народъ е постигналъ своето обединение въ народната освободителна борба.

Българската политическа емиграция не може да се похвали съсъ същото, не може да постигне своето обединение тъй както е сторилъ народа ни въ отечеството. Крайно време е на този въпросъ да се обърне сериозно внимание. Крайно време е българската емиграция да се замисли сериозно за обединението си. Петнадесетгодишнината на деветосептемврийския превратъ е задължение за всички да погледнатъ на примъра на народа ни въ отечеството - отричането на деветосептемврийския превратъ като основа на единството на българската емиграция. Не е ли твърде неудобно, да не кажемъ невъзможно, за когото и да било, да излъззе и защитава този превратъ? Нъма ли да бъде, обратното, знакъ на опомняне и на политическа зрълостъ, ако онъзи, които съ взели участие въ този актъ, открыто го осъждатъ като политическа акция? Не е ли време за всички да погледнемъ критически на нашата история и да признаемъ гръшките си, каквито и да съ тъ? Народътъ ни въ България е намерили пътя и формулата на обединението. Той е сплотенъ въ страданията и борбата си. Въ България спорове върху миналото или върху бъдещето не се водятъ. Тамъ се лъже скъпъ народна кръвъ. Има само единъ пътъ и за българската емиграция: сплотеностъ и борба противъ дългото на девети септември!

КОЛОНА НА РЕДАКТОРАРАЗМИШЛЕНИЯ ЗА ЖУРНАЛИСТИЧЕСКАТА ЕТИКА

Вестникъ Ню Йоркъ Таймсъ, единъ отъ най-голъмтъ и най-авторитетни вестници въ свътъ излиза повече отъ сто години подъ мото "Всички новини които заслужаватъ да бдатъ публикувани". Международната журналистическа етика е установила принципа, че при придаването на новините, всички вестникъ тръбва да се придръжа къмъ истината, къмъ истинските факти. Въ България въ миналото народа обикновено класираше вестниците на такива, които "лъжатъ" и такива, които казватъ, повече или по-малко, истината. Въпреки за достовърността на информацията публикувана въ единъ вестникъ или списание никога не е престаналъ да занимава читателската публика, независимо отъ това, дали се касае за вестници въ западните цивилизовани страни или се касае за вестници въ малки страни като България, дали се касае за журналистика въ миналото или пъкъ се касае за такава въ наше време. Истината, доколкото читателя я намира във пресата, е била и ще си остане мърилото за престижа и достоинството на дописници, редактори и издатели на вестниците и списанията. Етиката, морала на единъ журналистъ въ предаването на новините, е неговото най-силно оръжие и неговия най-голъмъ врагъ.

Историята се пише въвъ основа на действителните факти. Най-голъмата грижа на историка-изследовател е да открие истинските факти на миналото. Въ своя непрестанен търсежъ на истината, било като поставя на критико-изследване текущата преса, било като проучва литературните и археологически паметници на миналото, той се стреми да се добере до едно автентично познаване на миналото, не до измислени и изопачени факти. Въ основата на този търсеж лежи съзнанието, че когато съвременниците на историка-изследовател желаятъ да взематъ поука отъ миналото, то търбва да познаватъ това минало във неговата автентична форма - не във неговата измислена и фалшифицирана такава. Историческата наука познава много фалшификации на миналото, но благодарение упорития трудъ на учениците въ тази област всички фалшификации, или поне повечето отъ тяхъ, са били своевременно разкрити. На учениците-историци са познати много фалшификатори, писатели, журналисти и учени съ недобросъвестно отношение къмъ задачите си. Никой отъ тяхъ не е успялъ да увековечи фалшификацията си и да е успялъ да излъже поколъният следъ себе си. Истината, етиката, морала са възвържествували надъ недобросъвестността, надъ фалшификацията.

Откриването на истината, обаче, въ много случаи се явява трудна задача. Често пъти пресата бива умышлено подвеждана и заблуждавана отъ заинтересувани фактори. Въ такива случаи, задачата на редактора, ако той лично е заинтересуванъ за престижа на изданието си и за опазване на собствената си честъ, е да бъде на щрекъ и контролира своите източници на информация. Ако, обаче, самъ редактора се ангажира въ извращаване и фалшифициране на информацията за публикуване, то въ такъвъ случай се касае за долна журналистическа етика. Каузата, която единъ редакторъ би се заселъ да защитава или прокарва по пътя на фалшификациите и измислиците е наистина кауза за съжаление. Тя е пропаднала кауза! Никакви авторитети и никакви сръдства на този свътъ не могатъ да подпомогнатъ на тази кауза да спечели уважението на читателската публика, следъ като тя открыто се основава на лъжи и фалшификации. Лъжата, често предназначена да създава политически престижъ, фактически унищожава и този, който е съществувалъ и преди това. Колкото една епоха или една кауза гради величието си на лъжи и фалшификации, толкова по-малко съвременниците и или бъдещите поколъния ще се обръщатъ къмъ нея за примеръ и поука. Библейска и житейска

истина е, че нъма нищо скрито, което да не се открие, особено когато се касае за лъжи разпространявани чрезъ пресата, плодъ на долна журналистическа етика, колкото и трудно да е това.

Въ повечето случаи, обаче, откриването на истината не е трудно, но посочването на фалшификатора, не е лесна работа. Често пъти редактора на единъ вестникъ е само едно платено техническо лице, което пише това което му се заповъда, което продава таланта си за да изкара на същния си хлъбъ, което се явява като инструментъ на интереси и амбиции, за които журналистическата етика е принципъ безъ стойност. Затруднението се появява, когато онъзи подъ чиято диктовка се върши фалшификацията, не съмътъ да излъзатъ открито и или си служатъ съ подставени безхарактерни лица, или двусмислено обвинятъ редактора въ съчиняването на фалшификацията или пъкъ се скриятъ задъ безименни фактори. Въ такива случаи читателите на публикациите или пъкъ историците изследователи обикновено приключватъ въпроса съсъ снизходителна усмивка или кратка забележка относно морала на редактора, който е заложилъ съвестта и таланта си за пари, както и за морала на неговите началници, които се криятъ за него.

Задачата на пресата винаги е била да дава върна информация що се отнася до фактите на текущия общественъ животъ. Тълкуването на тъзи факти е въпросъ по който може да има много мнения и несъгласия. То се намира подъ влиянието на много фактори. Но съобщаването на фактите въ тъхната автентична форма, е законъ върху който почива цълата журналистическа етика. Нарушаването на този законъ води до самоунищожаването на пресата като факторъ въ очите на общественото мнение. Колкото една публикация стои по-близко до истината - толкова тя се ползва съ по-голямо уважение отъ страна на читателската публика. Обратното, колкото повече една публикация се отдава на лъжи и заблуждения, толкова повече публиката гледа съ недовърие на нея.

Мнозина наши редактори въ емиграция могатъ да се позамислятъ върху горните наши разсъждения! Можемъ да се надъваме че не много отъ тъхъ ще се почувствува засегнати или оскърбени, тъй като, искаме да върваме, всички, или повечето отъ тъхъ, държатъ за принципите на журналистическата етика.

ВУЛКАНЪТ СЕ НАДИГА

РАДОСЛАВЪ ПОПОВЪ

Години вечъ бъсните палачи
Презръхте вий достоинство и честь
Години вечъ свидна майка плаче
изгубила сина си безъ знакъ и весть.

А днесъ, отъ мъсть и злоба пакъ пияни
Съ бичъ въ ржка надъ изтерзанъ народъ
Ще виете по стъгди и мегдани
Ще чувствувате погромъ, а не възходъ.

И тукъ, далечъ отъ скъпа намъ родина
За утрешната свъта свобода

Ликувайте надъ бащино огнище
Съсъ кръвъ покрихте родната
Направихте отъ нея пепе-/страна
Издигнахте желъзната/стена/лице

Но вижте какъ ечи вулканътъ мо-
Бучи, надига се, готовъ /щенъ,
Съсъ своята лава - гнъва народ-
Да сложи край на робския /день
Безъ отдихъ, день, и месецъ и
ще се боримъ, не ще /година
склонимъ глава.

ВЪЗПОМЕНАТЕЛНА СЛУЖБА ЗА ЖЕРТВИТЕ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪИ ПРОТЕСТНО СЪБРАНИЕ ПО СЛУЧАЙ ТРАГИЧНАТА ГОДИШ-ОТЪ 9 СЕПТЕМВРИ 1944 Г. - ПАДАНЕТО НА БЪЛ-ГАРИЯ ПОДЪ КОМУНИСТИЧЕСКО РОБСТВО.

И тази година Българският Национален Фронтъ, въренъ на традициите си да бъде стражъ на народните интереси и изразителъ на борбата срещу комунизма всръдъ българската емиграция, устрои протестно събрание и възпоменателна служба за жертвите на комунистическия тероръ въ България. Залата на Хотелъ Виктория, където бъде отслужена панихида и се състоя събрането, на 13 Септемврий, 11 часа преди обядъ, бъше препълнена отъ българи, американци и приятелски на България чужди народности отъ страните задъ желъзата завеса.

Събрането се откри въ 11 часа отъ члена на Централния Управителен Съветъ на организацията, г. Спасъ Т. Райкинъ, който го и ръководи. Въ краткото си встжително слово на английски и български г. Райкинъ припомни историческите обстоятелства при които бъде извършена деветосептемврийския превратъ и подчертава, че всенародната освободителна борба противъ комунистическия режимъ започна на самия девети септемврий, 1944 г. Следъ това г. Райкинъ даде думата на гостите отъ другите националности. Пръвъ говори г. Чарлъс Томасъ, представителъ на обединените американски Хървати. Последваха речите на г. Ковалъзовъ - представителъ на казашката организация въ Ню Йоркъ, г. Уолтър Буджакъ - представителъ на Украинския освободителен Фронтъ, г. Ф. Алексисъ представителъ на Литванското освободително движение и г. Анте Дашъ - Председателъ на Обединените Хървати въ Америка.

Изключително голъмо впечатление направи речта на известната българска общественичка, писателка и председателка на Дамския Комитетъ Родина при Българската Православна Църква "Св. Андрей" въ Ню Йоркъ г-жа Гъбенска. Трогателните думи на г-жа Гъбенска, съ които тя описа трагедията на българските майки загубили синовете си въ борбата за свобода извика вълнение въ душите на присъствуващите и тъя я възнаградиха съ бурни аплодисменти.

Голъмъ интересъ предизвика и речта на Г-жа Гифордъ отъ Вашингтонъ, която е била въ продължение на петъ години учителка въ България - въ Американския колежъ въ Ловечъ, 1931-1936, и е запазила отлични спомени за България и българския народъ. Г-жа Гифордъ накрая на речта си прочете едно стихотворение, подходящо за случая, написано отъ г-жа Гъбенска, но преведено отъ нея, което развълнува отново присъствуващите. Г-жа Гифордъ заяви, че тя е била на пътъ за Вашингтонъ, когато е научила за организираното протестно събрание и възпоменателна служба и нарочно е забавила заминаването си съ два дена, за да се присъедини къмъ нашия протестъ противъ комунизма въ България.

Г. Радославъ Поповъ, младъ български писател, насъкоро пристигналъ въ Америка отъ лагерите въ Гърция, рецитира стихотворението си "Вулканът се надига", и бъде бурно и продължително аплодиранъ.

Въ това време въ залата пристигна, посрещнатъ на крака отъ всички присъствуващи, главата на БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА въ Свободния свѣтъ, НЕГОВО ВИСОКОПРЕОСВЕЩЕНО МИТРОПОЛИТЪ АНДРЕЙ, за да отслужи панихида за жертвите на комунистическия тероръ въ България. Преди започването на службата г. Райкинъ обясни, че Негово Високопреосвещенство се е завърналъ отъ Ев-

ропа предния денъ и по тази причина възпоменателната служба се отслужва въ хотела, вместо въ българската църква, както при други обстоятелства би било сторено.

Дъдо Владика отслужи панихида подпомогнатъ отъ .

Г. Райкинъ. Всички присъствуващи стояха на крака съ запалени свещи въ ръце. Молитвите къмъ Всевишния за упокояване душите на падналите "За възстановка и освобождение наше", героите на всенародната освободителна борба противъ комунизма бъха изслушани съ дълбоко внимание и душевно умиление отъ тъзи, които бъха дошли да почетатъ паметта имъ. Трогателните пъснопения, които завършиха съ "Въчна Памет" пренесоха мислено присъствуващите въ нещастната родина където пустъятъ хиляди безкръстни гробове въ недрата на българските планини, на които майки, братя и сестри, приятели и познати, не могатъ да отидатъ да занесатъ цветя, да се помолятъ за тяхъ и да пролънятъ сълзите на своята печаль. На този денъ, когато целия български народъ се моли скрито за душите на тъзи жертви, българите въ Ню Йоркъ, предвождани отъ своя архиерей и пастиръ въ чужбина, не дезертираха отъ дълга си, но открыто манифестираха своето единство съвсъм страдащия български народъ.....

Следът завършването на панихида думата бъ дадена на Секретаря на Централния Управителен Съветъ на Българския Национален Фронтъ, Д-ръ Калинъ Койчевъ, който благодари на всички присъствуващи за посещението имъ и като Председател на организацията въ Ню Йоркъ ги покани да се присъединятъ къмъ международната демонстрация организирана по случай посещението на Съветския премиеръ Никита Крущевъ.

Въ речта си Д-ръ Койчевъ очерта на кратко същината и задачите на освободителната борба, като изтъкна приноса на Българския Национален Фронтъ въ това направление. Той съ огорчение отбелъзва, че присъствуващите несъмнено съ забелъзали, че отъ тазъгодишното протестно събрание отсутствуватъ няколко души, които въ миналото съ били наши приятели. "Мислите ли, че между менъ и тъзи добри българи има нѣкакви големи идеологични различия", запита Д-ръ Койчевъ. "Тия добри българи", продължи той речта си, "се раздѣлиха отъ насъ не защото имахме нѣкакви различия, но защото хора, които не желаятъ обединението на българската емиграция, отидаха при тъхъ да имъ кажатъ, че дългото не е въ добри ръце. Нека всички знае, че когато единъ членъ на организация, когато единъ борецъ за една велика кауза и когато едно движение се вслушва въ шушукания задъ сцената, то този членъ, този борецъ, тази кауза и това движение съ предварително обречени на пропадане. Въдещето, пъкъ и настоящето вече показва, колко истина има въ тази житейска мъдростъ".

Следът речта на Д-ръ Койчевъ събранието бъ закрито и на присъствуващите бъ раздадено жито за "Богъ да прости" и леки напитки. Следът това всички се отправиха за залата Манхатанъ Центъръ където организацията на Американският Приятели на Анти-Болшевишкия Блокъ на Народите организираше протестно събрание по случай посещението на Крущевъ въ Америка.

Д. ГЕОРГИЕВЪ

П.П. Преди закриването на събранието г. Райкинъ предложи и събранието прие да изпрати специална телеграма до Председателя Айзенхауеръ съ която се протестира посещението на Крущевъ въ Америка. Текста на телеграмата е предаденъ на друго място въ този брой на "Борба".

СЕСИЯТА НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕН СЪВЕТ НА БЪЛГАР-СКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТЪ

Голъмата екскурзия отъ Ню Йоркъ до Ниагара.
Българитъ отъ Америка и Канада на двудневенъ пикникъ въ .
околностите на Ниагарския Водопадъ

Когато на събранието на Ню Йоркската организация на БНФ презъ месецъ юлий се постави на разглеждане въпроса за предстоящата сесия на Централния Управителен Съветъ, свиканъ на заседание за 5 и 6 септември въ Бъфало и се предложи щото заедно съ това да се организира една общобългарска екскурзия до Ниагарския Водопадъ, като за целта се наеме специаленъ бъсъ, мнозина се усъмниха, че такава една инициатива би могла да се осъществи. Малко членове повърваха, че могатъ да се намърятъ поне двадесетъ или тридесетъ души съ желание да харчатъ пари и време за такава една дълга разходка, още повече че много отъ нашите приятели работятъ нощно време, други бъха вече опредълили плановете си какъ да прекаратъ тридневния празникъ на труда, Лейбъръ Дей, който се празнува всяка година на първия понедълникъ на месецъ септемврий, трети просто не разполагаха съ необходимите сръдства за тази цели.

При все това организацията взе решение да се направи опитъ и подготовката на екскурзията започна веднага.

Когато специално наетия бъсъ потегли отъ Портъ Оторити въ 9 и половина вечеръта на 5ти септември съ тридесетъ и осем души - членове и приятели на организацията на Българския Националенъ Фронтъ, български семейства, жени, деца, младежи, новопристигнали и стари емигранти - място за съмнение не остана. Въ повишено настроение, съ ентузиазъмъ, пѣсни и веселба, българите екскурзиянти преминаха презъ по-тъналия въ неонови свѣтлини Ню Йоркъ и скоро се озоваха на експресуя за Бъфало и Ниагарския Водопадъ.

Нощното пътуване е обикновено тежко и уморително, но удоволствието което настъпва е трудно да се изрази. Нощната гледка на Америка е очарователна. Пътуването въ единъ модерно обзаведенъ американски бъсъ е истинско удоволствие. Времето тази вечеръ бѣ изключително благоприятно и допринесе още повече за доброто настроение, което зацари срѣдъ групата още отъ самото тръгване отъ Ню Йоркъ. Между екскурзиянти скоро се поведоха разговори, които не стихнаха презъ цѣлата нощъ. Едни коментираха по текущите

Частъ отъ членовете на Ц.У.С. на Б.Н.Ф. на американо-канадийския пикникъ въ околностите на Ниагарския водопадъ. Отъ лъво на дясното личатъ: прави - Д-ръ Ангелъ Тодоровъ, Иванъ Гълъбовъ, Д-ръ Георги Паприковъ, Георги Бибановъ, Д-ръ Иванъ Дочевъ, Д-ръ Калинъ Койчевъ, Инж. Ангелъ Гъндерски, Крумъ Лунголовъ, Инж. С. Овчаровъ, Спасъ Т.Райкинъ, седнали - Радославъ Поповъ, Владимиръ Мечкарски, Инж. Тинко Табаковъ, Ц. Градинаровъ.

международн събития, други оживено разискваха българският емигрантски работи, трети разправяха спомени и случки отъ България, четвърти бързаха да разкажатъ на събеседниците си най-новите вицове и анекдоти отъ България и т.н. Особено въ това отношение се проявиха г. и г-жа О., остроумието и находчивостта на които разсмиваха цълата група на отиване и връщане отъ Ниагара. Тукъ се проявиха също така г. Гължбовъ, г-жа Замфирова, г-жа Сузмаянъ, г. Константинъ Митеевъ, г. Жечо Теневъ, г. Петровъ и др. Д-ръ Койчевъ не оставил никого незадоволенъ съ желание да говори съ него и когато откриваше - въ три, четири, петъ или шестъ часа сутринъта, че събеседника му е престаналъ да го слуша, намъстъваше се при другого и разговора продължаваше - така докато стигнахме въ Бъфало. На друга страна група младежи, подъ ръководството на г. Пенчо Кънчевъ не пропуснаха нито една пъсень отъ репертоара си. Пътуването, съ една дума, мина приятно и никой не забеляза колко скоро пристигнахме, когато въ осемъ часа сутринътъ бъса спръ предъ предварително ангажирания отъ организацията луксозъ хотелъ Леноксъ.

Предъ хотела бъха вече дошли членовете на приемния комитетъ отъ мъстната организация на Б.Н.Ф. въ Бъфало, начело съ Председателя г. Миро Гора-новъ Герговъ, Секретаря г. Василь Динчевъ и г. Георги Вишнянинъ. Тъ поздравиха Ню Йоркските си приятели и подпомогнаха всички за бързото настаняване въ хотела. Тъ като всичко бъ предварително уредено, това не взема дълго време. Следъ като всички се настаниха, отпочинаха си и закусиха, въ 12 часа всички бъха отново въ бъса, съ изключение членовете на Ц.У.С. които започваха заседанията си въ три часа следъ обядъ. За около единъ часъ групата се озовава при Ниагарския Водопадъ и се пръсна да се наслаждава, кой както намери за добре, на природните красоти и отличното време. Въ седемъ часа вечеръта групата пое обратно за Бъфало за пренощуване.

Междувременно въ хотела пристигнаха делегатите отъ другите градове на Америка и Канада. Тукъ бъше стариетъ поборникъ отъ Чикаго г. Симеонъ Овчаровъ, дошелъ рано сутринъта преди всички други. Скоро пристигнаха и останалите членове отъ Чикаго, г. Владимиръ Мечкарски, г. Фотевъ, г. Маслевъ, Д-ръ Паприковъ, делегатъ отъ Канада г. Инж. Ангелъ Гъндерски, Д-ръ Ангелъ Тодоровъ, Инж. Миленковъ, Тинко Табаковъ, Д-ръ Дочевъ и др. Приятелите отъ Бъфало сръщаха свои познати, стари другари по съдба отъ лагеритъ, и се стараеха да направятъ престоя имъ въ Бъфало колкото се може по- приятенъ.

Заседанията на Централния Управителен Съветъ се очакваха съ голъмъ интересъ. Въ предварителните разговори всички проявяваха загриженостъ за особено положение въ което се е намерила българската национална емиграция и се опитваха да намерятъ пътища за излизане отъ настъпилата криза. Създаденото положение очевидно не радваше никого, макар че всички единодушно оценяваха безусловно всички усилия направени отъ организацията за обезвредяване на рушителните елементи. Преобладаваше убеждението, че организацията е направила всичко по силите и, дори съ голъми рискове за своя престигъ не е реагириала своевременно на известни провокации на подведени свои членове или външни сили, все съ надеждата, че здравия разумъ въ края на краишата ще надделе и работите ще взематъ другъ ходъ. Всички чувствуваха, че политиката и тактика на организацията не съ били оценени въ този смисъл и че действителните причини и фактори за създаденото положение се намиратъ вънъ отъ организацията, въ ръцетъ на хора, които не се интересуватъ отъ освободителната борба на българския народъ или хора, които съ заинтересувани да провалятъ освободителното дъло на българския народъ. При това положение, външните наблюдатели на организационния животъ, членовете на организацията и членовете на Ц.У.С. чувствуваха, че при това състояние на нъщата организацията няма почти никакъв другъ изборъ, освенъ да вземе драстични мърки и да постави цъмия въпросъ на публично обсъждане, за да може всъки да направи самъ заключенията си.

Сесията на Централния Управителен Съветъ се откри точно въ три часа следъ обядъ, наApproved For Release 2003/11/04 : CIA-RDP80R01731R000300070011-4 Присъству-

Approved For Release 2003/11/04 : CIA-RDP80R01731R000300070011-4
важа лично председателя на Българския конгрес на върховното управително тъло на организацията. Следък кратко приветствие председателя на организацията, Д-ръ Иванъ Дочевъ обяви сесията за открита и се пристъпи къмъ дневния редъ.

Д-ръ Дочевъ изнесе докладъ за организационните работи въ целия святъ и въ Америка и Канада. Той подчертава, че решенията на третия конгресъ съз били приети и удобрени отъ всички организации. Изнесени бъха също така доклади отъ другите членове на Ц.У.С. по финансовото положение на организацията, по издаването на "Борба" и по фонда "Печатни Издания".

На пикника въ околностите на Ниагарския
Водопадъ. Часть отъ присъст-
вуващите.

Следъ изнасянето на докладите последваха разискванията. Всички членове на Централния Управителен Съветъ изказаха мнението си по хода на организационните работи и всички, безъ изключение, удобриха политиката на организациите.

Презъ време на продължителните дискусии бъха поставени на разглеждане и оценка всички въпроси изненадали следъ третия конгресъ и всъки единъ отъ членовете изказа възторга си отъ търпението и далновидността на организационните дъятели съ които тъ съз посредници безогледни провокации сили чужди на организацията, търпение и далновидност прородиха отъ дълбокото съзнание за отговорност предъ задачите и нуждите на освободителната борба. Предъ членовете на Централния Управителен Съветъ бъха прочетени и показани фотостоти на писма отъ Софийски правителствени институции и други международни организации съ които не-двусмислено се доказва, че кризата въ българската национална емиграция, която датира още отъ 1955 г. е дъло на умело скроена и още по-умело действу-

Ню Йоркчани се събиратъ за тръгване следъ незабравимите дни въ България и Ниагарския Водопадъ.

ваща комунистическа конспирация във Америка. Изнесенитъ документи свидетелствуватъ по косвенъ начинъ, че сръдитъ, които отъ 1955 г. насамъ водятъ отчаяна борба да дискредитиратъ БНФ, съз били платени агенти на българското комунистическо правителство, съз били въ материална, економическа зависимостъ отъ това правителство и всичките имъ дѣйствия, безъ огледъ на маските които въ едни или други случаи съз си слагали, за да измъжатъ наивниците и да оплетатъ въ мрежата си колкото се може повече български емигранти, като ги изнудватъ съсъ заплахи за разкриване връзките имъ съсъ София чрезъ тѣхъ или като ги експлоатиратъ по безподобенъ начинъ, съз били инспирирани, продуктувани и скроени, несъмнено, въ София. Самиятъ фактъ, че тази комунистическа конспирация е насочила всичките си усилия презъ последните години противъ Българския Националенъ Фронтъ като не се е спрѣла предъ нищо, за да постигне нѣговото дискредитиране, вътрешно разстройство и омаломощаване, бѣ подчертано отъ членовете на Ц.У.С., е доказателство, че по-

д-ръ Ангелъ Тодоровъ, д-ръ Г. Паприковъ, д-ръ Иванъ Дочевъ, д-ръ Калинъ Койчевъ и Инж. А. Гъндерски на пикника въ Ниагара.

литиката на организацията презъ изтеклиятъ години е била правилна и ще трѣбва да продължи по същия пътъ. Членовете на Ц.У.С. особено подчертаватъ въ изказванията си важността на изненадите документи като предупреждение къмъ всички български емигранти въ свѣта, които биха могли лесно да станатъ жертва на комунистическия агенти. Членовете на Ц.У.С. бѣха изненадани отъ обстоятелството, че същата тази комунистическа конспирация е първопричината за настъпилата криза въ организацията и не скриха задоволството си, че благодарение драстичните мѣрки и пословична осторожность на Секретаря на върховното управително тѣло на организацията, д-ръ Калинъ Койчевъ, престига на последната и спасяването и отъ саботажните дѣйствия на комунистическия агенти скрити задъ сцената, бѣха защитени и осигурени.

Втори важенъ моментъ въ заседанията на Ц.У.С. бѣше доклада и разискванията по резолюциите. Проекто-резолюциите, изготвени и докладвани отъ г. Спасъ Т. Райкинъ, бѣха поставени на обстойно и продължително разглеждане. Тѣзи по положението въ България, Международното положение на България по възстановяването на дипломатическия отъношения между Америка и България бѣха разгледани на първо място. Резолюцията по Временното Българско Представителство бѣ докладвана първо изцѣло и следъ това разгледана параграфъ по параграфъ. Мотивите къмъ тази резолюция бѣха обсъдени съ изключителенъ интересъ и всѣки изразъ, всѣка дума и всѣки споменатъ фактъ удостовѣренъ по безспоренъ начинъ. Сериозността и важността на разглеждания въпросъ занимаваха всѣки членъ на Ц.У.С. и никой не желаше щото организацията да направи стъпки, които биха увредили на народното дѣло. Всѣки аргументъ, всѣко изказване, всѣко предложение, всѣка критика и всѣко несъгласие разкриваше у всѣки единъ съзнатието за изключителните исторически отговорности които Българския Националенъ Фронтъ и всѣки единъ членъ по отдельно поемаше на себе си. Продължава на стр. 57

Началото на Протестната Манифестация организирана отъ Американските Приятели на Анти-Болшевицкия Блокъ на Народите.

РЕЗОЛЮЦИЯ

НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕН СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТЪ, ГЛАСУВАНА НА 6 СЕПТЕМВРИ
1959 г. ВЪ ГР. БЪФАЛО, Н. Й.

ПО ВЪПРОСА ЗА

ВРЕМЕННОТО БЪЛГАРСКО ЗАДГРАНИЧНО ПРЕДСТАВИТЕЛСТВО.

Централният Управителен Съветъ на Българския Национален Фронтъ, като взе предвидъ решенията на първия, втория, третия конгреси на организацията и резолюцията на същия гласувана на заседанието му на 5 октомври 1958 г. въ Ниагара Фолсъ /вж. приложение № 1/, както и многократно изявленото желание на Негово Величество Царь Симеонъ II да види българската емиграция обединена въ общата борба за освобождението на България отъ комунистическо робство /вж. приложение № 2/ и като обсъди въпросите изнинкали съсъ съставянето на Временното Българско Представителство, констатира следното:

1. Обявеното Временно Българско Представителство е било съставено несъобразно съ първоначалните препоръки на Държавния Глава щото то да бъде изградено "съучастието на всички, повече или по-малко дъйни организации, групи и комитети" и съ привличането на "всички повече или по-малко проявени обществено лица изъ сръдтъ на емиграцията", "съ огледъ то да бъде изградено на възможната най-широва база". /цитатите са взети отъ писмата на г.г. Статевъ и Костовъ до Негово Величество, публикувано въ бр. 1, 1958, на в. "Единъ Заветъ"/

2. Съставителитъ на ВБП са посъветвали Негово Величество Царя, че препоръчаната отъ Него политическа база за изграждането на Представителството се оказала "една предпоставка, която обективно" осуствява "реализирането на инициативата". /цитатите са взети отъ същото писмо/.

3. Съставителитъ на ВБП, като са посъветвали Негово Величество въ горния смисълъ, са потърсили "по своя инициатива" и са предложили по свой "починъ" на Негово Величество едно нова политическа база, която, по преценка на Централния Управителен Съветъ на Българския Национален Фронтъ има противоконституционен и недемократичен характеръ. /цитирани са изрази отъ същото писмо/.

4. Съставителитъ на ВБП са предложили на Негово Величество щото "Представителството да бъде преди всичко надпартийно и да не се поставя въ организационна или програмна зависимост отъ досегашните емигрантски формации или отъ политическия партии на миналото" и "въ неговия съставъ да влъзатъ лица отъ всички класи, професии, бивши членове на политически партии, членове на сегашни организации, на дружества, комитети и групи, членове на научни и културни институти, на съмъсени мъстни дружества отъ българи и чужденци и др., но не като формални представители на дадени организации, а само като отдълни лица, събрани около една кратка и ясна програма определяща дъйността и целите на Представителството". /цитатите са взети отъ същото писмо/.

5. Така препоръчаната "база" на ВБП изключва възможността за спечелване подкрепата и довършието на политически и неполитически организирания българска емиграция и е публично отрицание на приноса на български тъ политически организации и партии въ нардната освободителна борба, както и отрицание на българските политически партии и организации въ настояще и въ миналото като органи на общественото мнение.

6. Препоръчаната на Негово Величество "база" политически и идеологически следва теорията на "безпартийния режимъ" който управляващо България въ годините след 19 май 1934 г. и е въ основно противоречие съ демократичните принципи на Търновската Конституция, като поставя ръководството на българската освободителна борба, въ лицето на ВБП, въ ръцетъ на една група лица, които по свое усъмнение, не по усъмнението на демократичните български политически организации и партии представляващи политически мислящата българска емиграция, решаватъ българските политически въпроси въ емиграция.

7. Съставителите на Представителството съ признати въ изложението си до Негово Величество, че тъ не съ успели да намерятъ "допирни точки" между отдълните български антикомунистически групи и лица, че тъ не съ успели да "съгласуватъ тъхните програми и лични становища за обща дъйност" и че тъ не съ успели да намерятъ "възможните и разумни компромиси, чрезъ които би тръбвало въ този случай да се преодолеятъ различията и спънките", за да се подеме, въ рамките на една минимална програма за обща работа, всенародната освободителна борба. / цитатите отъ споменатото писмо/

8. Като съ признати неуспеха на мисията си на базата препоръчана отъ Негово Величество съставителите на Представителството, вместо да се съобразятъ съ публично изразеното къмъ тъхъ недовърие отъ абсолютно всички български групировки и лица и върнатъ дадения по-рано на нъкои отъ тъхъ отъ Негово Величество мандатъ, както би тръбвало да постъпятъ споредъ общоприетата парламентарна практика, съ решили да взематъ "почина за образуване на въпросното Представителство" и съ препоръчали на Негово Величество една неконституционна, недемократична и политически неприемлива база за изграждане на ВБП. / цитатите отъ същото писмо/.

9. Съставителите на ВБП съ преувеличили, изопачили и непълно представили причините и обстоятелствата за пропадането на опитите имъ да изградятъ ВБП на базата препоръчана отъ Негово Величество Царя.

10. Програмата на ВБП публикувана въ бр. 1 на "Единъ Заветъ" е опровержение на твърдението, че въпроси отъ програменъ характеръ съ провалили мисията на неговите съставители да обединятъ българската емиграция на базата на единъ минимумъ тъй като нъма българска политическа група или личност която би отказала да сътрудничи въ общата освободителна борба на базата на една минимална политическа програма при положение, че ВБП би било съставено на политическата база препоръчана отъ Негово Величество.

11. Съставителите на ВБП не съ счели за необходимо да включатъ въ неговата програма специаленъ параграфъ въ който да се постави като задача на същото обединението на българската политическа емиграция въ общата освободителна борба, отъ което може да се заключи, че то се явява на българската политическа сцена съ намерението да съперничи съ останалите български политически групировки - не съ намерението да координира и обедини тъхните усилия въ името на общата целъ която тъ поотдълно преследватъ.

12. Въ настоящия си съставъ ВБП, съ отсъствието на известни политически водачи отъ миналото и на българската емиграция въ настоящето, как-

то и съ включването на политически ренегати и лица съ криминални присъди представлява слаба политическа комбинация и, като такава, е лишено отъ елементарните предпоставки на една политическа коалиция предназначена да обединява народните сили въ борбата противъ комунизма.

13. Изключването на политически организираната българска емиграция отъ състава и работата на ВБП е лично дѣло на неговите съставители които са търсили съ това да си осигурятъ монопола на тази българска институция въ чужбина.

14. Отъ съставянето си до днес ВБП не е проявило нѣкаква особена дѣйност съ която да е допринесло съ нѣщо за каузата на поробения български народъ.

15. Въ печатния си органъ ВБП е направило многократни опити да се идентифицира съ личността на Царя като представи всѣка критика къмъ Представителството като критика къмъ Негово Величество и като изтълкува всѣка нелоялност и опозиция къмъ Представителството като нелоялност и опозиция къмъ Царя, безъ да е предвидило, че съ дискредитирането на Представителството ще бѫде дискредитиранъ и българския Държавенъ Глава.

16. Органът на ВБП е станалъ съзнателенъ проводникъ на невѣрна информация по отношение на организационните прояви и политическата линия на Българския Националенъ Фронтъ, като съ това се е намѣсилъ въвъ вътрешния животъ на организацията опитвайки се да заблуди членовете на организацията и общественото мнение относно въпроси отъ първостепенна важност за организацията.

17. Нѣкои дѣятели на ВБП са установили тѣсна връзка и сътрудничество съ прикрити български комунистически агенти чията зависимост отъ Софийското комунистическо Правителство бѣ установена предъ Централния Управителенъ Съветъ съ писмени документи и съ общи усилия съ тѣзи Софийски комунистически агенти са се опитали да разстройватъ организацията на Българския Националенъ Фронтъ и да я обезвредятъ като мощенъ водач въвъ всенародната анти-комунистическа борба.

ВЪЗЬ ОСНОВА НА ГОРНИГЪ КОНСТАТАЦИИ ОТНОСНО ПОЛИТИЧЕСКАТА БАЗА, ПОЛИТИЧЕСКАТА ПРОГРАМА, ПОЛИТИЧЕСКИЯ КУРСЪ, ЛИЧНИЯ СЪСТАВЪ, ПОЛИТИЧЕСКАТА ДѢЙНОСТ И ПРОЦЕДУРАТА ПО СЪСТАВЯНЕТО НА ВРЕМЕННОТО БЪЛГАРСКО ПРЕДСТАВИТЕЛСТВО ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРONTЪ НЕ МОЖЕ ДА ДАДЕ УДОБРЕНИЕТО И ПОДКРЕПАТА СИ НА ТОВА ПРЕДСТАВИТЕЛСТВО И ПРЕПОРЪЧВА НА НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО ЦАРЯ ДА ВЗЕМЕ НЕОБХОДИМИТЕ МѢРКИ ЗА НЕГОВОТО ПРЕУСТРОЙСТВО ТАКА, ЧЕ ТО ДА СЕ ПОЛЗУВА СЪ ДОВЪРИЕТО И ПОДКРЕПАТА НА ЦѢЛАТА БЪЛГАРСКА ЕМИГРАЦИЯ ВЪ ЧУЖБИНА И НА БЪЛГАРСКИЯ НАРОДЪ ВЪ ПОРОБЕНОТО ОТЕЧЕСТВО, КАТО БѫДЕ КОНСТИТУИРАНО СЪГЛАСНО ДУХА И ПОСТАНОВЛЕНИЯТА НА ТЪРНОВСКАТА КОНСТИТУЦИЯ И НА БАЗАТА ПЪРВОНАЧАЛНО ПРЕПОРЪЧАНА ОТЪ НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО.

ПРИЛОЖЕНИЕ№ 1.

РЕШЕНИЯ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ
ПО ВЪПРОСА ЗА ВРЕМЕННОТО БЪЛГАРСКО ПРЕДСТАВИТЕЛСТВО

I. РЕЗОЛЮЦИЯ НА ПЪРВИЯ КОНГРЕСЪ - 24 ДЕКЕМВРИ 1956 г. ТОРОНТО.

"Българскиятъ Националенъ Фронтъ препоръчва на Негово Величество, върховниятъ конституционенъ факторъ представляващъ българския народъ въ чужбина, да влезе въ прерогативите си на Държавенъ Глава и да назначи едно законно българско Представителство което да възглави народната освободителна борба".

II. РЕЗОЛЮЦИЯ НА ВТОРИЯ КОНГРЕСЪ - 3 МАРТЪ 1958 г. НЮ ЙОРКЪ.

"....Да изкаже задоволството си, че идеята за съставяне на Българско Задгранично Представителство на базата на Търновската Конституция, за което Б.Н.Ф. отъ години вече работи, е на път да се осъществи и, че организацията на Б.Н.Ф. посреща съставянето на това Представителство съ радост и, въ зависимост отъ неговата програма, политически курсъ и дъйност, ще му даде своята подкрепа".

III. РЕЗОЛЮЦИЯ НА Ц.У.С. - 5 ОКТОМВРИ 1958 г. - НИАГАРА ФОЛСЪ.

"Българскиятъ Националенъ Фронтъ въ Америка и Канада по начало одобрява осъществяването на инициативата за създаване на Българско Представителство, което е било негово желание и заявява своята готовност, въ зависимост отъ неговата програма, репрезентативност, дъйност и политически курсъ, да му окаже съдействие".

IV. РЕЗОЛЮЦИЯ НА ТРЕТИЯ КОНГРЕСЪ - 8 МАРТЪ 1959 г. НЮ ЙОРКЪ

"Третиятъ конгресъ на Б.Н.Ф. декларира, че организацията винаги е била за едно българско задгранично Представителство което да обедини всички български емигранти въ националната освободителна борба като бъде конституирано отъ представителите на българските демократични партии, организации и институции въ чужбина, за да има то по този начинъ представителенъ характеръ".

П Р И Л О Ж Е Н И Е

№ 2.

ДЕКЛАРАЦИИ НА НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО ЦАРЯ ВЪ ПОЛЗА НА
ЕДНО ВСЕНАРОДНО ОБЕДИНЕНИЕ

I. МАНИФЕСТЬ НА Н.В. КЪМЪ БЪЛГАРСКИЯ НАРОДЪ - 16 ЮНИ 1955 г.

"Азъ отправямъ позивъ къмъ всички родолюбиви българи, безъ разлика на минали политически убеждения и на социално положение, да си дадатъ ръка, да забравятъ вражди и съперничества и да заработятъ дружно за спасението на България. Единението на всички български чада днесъ е по-необходимо отъ всъки другъ пътъ".

II. НОВОГОДИШНО ПОЗДРАВЛЕНИЕ ОТЪ Н.В. ЦАРЯ - ДЕКЕМВРИ 1955 г.

"Предъ свещения образъ на изстрадалата и поборена родина и въ името на върховните интереси на народа най-важната ни задача днесъ е щото съ сплотеностъ, единодушие, съ разумъ и търпимостъ да направимъ всичко възможно и да дадемъ всички необходими жертви, за да помогнемъ на нашия изстрадалъ народъ и допринесемъ нашия дълъ въ общата борба за освобождение....Нека си подадемъ всички ръка за дружни действия, като се забравятъ лични, партийни, чужди интереси и минали недоразумения".

III. НОВОГОДИШНО ПОЗДРАВЛЕНИЕ - ДЕКЕМВРИ 1956 г.

"Азъ се надъвамъ, че българската емиграция също ще разбере, че само съ единение ще можемъ да облекчимъ нашата родина и изпълнимъ своя дългъ".

IV. ПОЗДРАВИТЕЛНО ПИСМО ДО ВТОРИЯ КОНГРЕСЪ НА Б.Н.Ф. - МАРТЪ 1958 г.

"Не веднъжъ съмъ апелиралъ за обединение и за дружна работа, защото днесъ, повече отъ всъкога, България чака помощта на всички свои синове".

Р Е З О Л Ю Ц И Я

ПО ПОЛОЖЕНИЕТО ВЪ БЪЛГАРИЯ

Централният Управителен Съвет на Българския Национален Фронт, като вее предвидъ,

1. Че българския народъ все още продължава да бъде лишенъ отъ своя елементарни човешки права и свободи - свобода на словото, свобода на съвестта, свобода на печата и на събранията гарантирани му отъ Търновската Конституция, която никога не е бела промънена или отменена по легаленъ пътъ;

2. Че политическата опозиция на установения по незаконенъ пътъ комунистически режимъ се преследва като престъпление противъ режима на тирания въ България и се наказва със смъртъ, затвори и концентрационни лагери;

3. Че икономическата експлоатация на българските селяни и работници въ системата на новото крепостничество установено въ България и наричано "социализъмъ", представляващо всъщност най-лошата форма на промитивенъ държавенъ капитализъмъ;

4. Че културният животъ въ България - литература, изкуство, наука, Църква - продължава да линие въ стереотипните рамки предписани отъ комунистическата пропаганда, което прави отъ талантливите представители на българската култура жалки органи и инструменти на комунистическата тирания;

5. Че българския народъ не е престаналъ да се бори за свободата си и, въпреки бдителното око на комунистическата милиция, успѣва да намери начини и пътища да демонстрира опозицията си на комунистическия режимъ,

Р Е Ш И

1. Да продължи да довежда до знанието на всички обществени фактори въ чужбина тежкото положение на българския народъ и да апелира за тъхната морална и материална подкрепа на борбата на българския народъ за свобода и демокрация,

2. Да изрази своя възторгъ отъ всенародната съпротивителна борба противъ комунизма въ България, като настърчи, всеотдайно посветилъ се на тази борба народни синове и се преклони предъ героичната памът на онези паднали въ неравната битка съ комунистическите тирани,

3. Да апелира къмъ всички българи въ чужбина да подкрепятъ, съ каквото могатъ, борбата на българския народъ за свобода.

Р Е З О Л Ю Ц И Я

ПО ВЪЗСТАНОВЯВАНЕТО НА ДИПЛОМАТИЧЕСКИТЕ ОТНОШЕНИЯ МЕЖДУ
БЪЛГАРИЯ И СЪЕДИНЕНИТЕ ШАТИ

Централният Управителен Съвет на Българския Национален Фронтъ, като взе предвидъ:

1. Телеграмата отправена до Председателя на Съединените Шати от Председателя на втория конгресъ на организацията, Д-р Георги Паприковъ, мартъ 1958 г., а имено:

"Делегатите на втория конгресъ на Българския Национален Фронтъ въ Америка и Канада, състоялъ се въ Ню Йоркъ, желаят да изразятъ своята загриженостъ относно скорошните слухове за възстановяването на дипломатическите отношения между правителството на Съединените Шати и комунистическия режимъ въ България и да настоятъ за Вашата намъсса за предотвратяване на едно такова действие, което би означавало невземане подъ внимание чувствата на поробения български народъ"

/вж. "Борба", Мартъ-Априлъ 1958 г. Стр.10/

2. Резолюцията на третия конгресъ на Българския Национален Фронтъ, мартъ 1959 г., Ню Йоркъ, а имено:

"Делегатите на третия конгресъ на Българския Национален Фронтъ, като взеха предвидъ:

Че отношенията между Съединените Шати и Канада отъ една страна и България отъ друга винаги сѫ били основани на взаимно зачитане съответните имъ интереси и че българския народъ винаги е билъ добре разположенъ и въ полза на едно пълно разбиране и координиране на политика-та на България съ тази на Америка и Канада съ огледъ на добре разбранитъ интереси на трите споменати страни;

Че падането на България подъ комунистическо робство е поставило българския народъ противъ волята му въ лагера на враговете на Америка и Канада;

Че българскиятъ народъ е възложилъ изцѣло до-върието и упованието си за скорошното освобождение на Америка;

Че скъсването на дипломатическите отношения между България и Съединените Шати презъ февруари 1950 г. и продължаването на това положение се счита отъ българския народъ като актъ на морална защита отъ страна на американското правителство на борещия се за свобода български народъ;

Че българското комунистическо правителство прави отчаяни усилия да възстанови дипломатическиятъ отношения между България и Съединените Щати и сътова да нанесе новъ ударъ на българското освободително движение, като обяви българския народъ, че американското Правителство признава съществуващия режимъ на тирания,

РЕШИХА:

Третия Конгресъ на Б.Н.Ф. да настои предъ Председателя на Съединените Щати, щото той, въ интереса на народоосвободителната борба, въ която е включенъ цълия български народъ, да не допусне възстановяването на дипломатическиятъ отношения между Америка и България.....

3. Телеграмата отправена отъ Секретаря на Ц.У.С. на Б.Н.Ф. до Председателя на Съединените Щати въ протестъ срещу обявеното възстановяване на дипломатическиятъ отношения между България и Америка на 27 Мартъ, 1959 г. а имено:

"Членоветъ на Ц.У.С. на Б.Н.Ф. желаятъ да изразятъ дълбокото си разочарование отъ току що обявеното възстановяване на дипломатическиятъ отношения между американското и българското комунистическо Правителства. Убедени сме, че това решение за възстановяването на дипломатическиятъ отношения съ комунистите е било взето по погръшка и че то ще бъде посрещнато отъ цълия български народъ съ чувства на неудобрение. Ние настояваме щото вие да вземете необходимите мърки и увърите поробения български народъ, че американското Правителство не е изоставило каузата за неговото освобождение"

Р Е Ш И

ДА ПОТВЪРДИ, ПРЕПОВТОРИ И ЗАСТАНЕ НЕУКЛОННО ЗАДЪ ЗАЕТИТЕ СТАНОВИЩА ПО ВЪПРОСА ЗА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕТО НА ДИПЛОМАТИЧЕСКИЯТЪ ОТНОШЕНИЯ МЕЖДУ АМЕРИКА И СОФИЙСКОТО КОМУНИСТИЧЕСКО ПРАВИТЕЛСТВО И ДА АПЕЛИРА КЪМЪ БЪЛГАРСКАТА ПОЛИТИЧЕСКА ЕМИГРАЦИЯ ВЪНЪ ОТЪ РЕДОВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ И КЪМЪ ЦЪЛИЯ БЪЛГАРСКИ НАРОДЪ ДА ОСДЯТЬ НЕДВУСМИСЛЕНО ТОЗИ АКТЪ.

Р Е З О Л Ю Ц И ЯПО МЕЖДУНАРОДНОТО ПОЛОЖЕНИЕ

Централният Управителен Съвет на Българския Национален Фронт, като взе предвидъ развой на международните събития през последните няколко месеца, последвали третия конгрес на организацията, а именно:

1. Конференцията на великите сили въ Женева не можа да разреши въпроса за Берлинъ,

2. Въ отношенията между Америка и Съветския Съюз е настъпила основна промънка, изразъ на която са взаимните приятелски посещения на видни комунистически държавници въ Америка и на американски политици и членове на правителството въ Съветския Съюз - политика достигнала триумфа си въ предстоящето посещение на Крущев въ Америка и Председателя Айзенхауер въ Съветския Съюз,

3. Политиката на твърда дипломация, провеждана от американското Правителство през последните няколко години, постепенно изглежда да отстъпва мястото си на една политика на еластичност и политиката застъпваща каузата за освобождение на поробените народи напоследък е загубила подкрепата си въ полза на една политика на мирно съперничество със Съветския Съюз,

4. Така очертания нов курс на Америко-Съветският основателно е породил страхове въ съзнанието на ръководителите на политиката въ останалите страни въ свободния свят и въ съзнанието на поробените народи от едно евентуално разбирателство между Америка и Съветския Съюз задъ гърба на останалия свят,

5. Новия курс на американската политика е разтворил широко вратите на комунистическата пропаганда въ много страни въ свободния свят и се е отразил зле върху духа на съпротивителните движения въ поробените от комунизма страни,

Р Е Ш И

1. Да заяви несъгласието си съ новия курс на американо-съветският отношения и да обърне вниманието на отговорните фактори върху опасността от загубване довършието на поробените народи и всички малки и големи народи привърженици на свободата и демокрацията,

2. Да изкаже задоволството си, че американската общественост е реагирана отрицателно и се е обявила против посещението на Крущев въ Америка, като специално отправи поздравления до бившия Председател Хари Труманъ, Сенаторите Т. Доддъ, Хомер Кейпхартъ, Стайлс Бриджесъ, Хари Голдуотъръ, Народния Представител Маккормакъ, Екзекутивния Съвет на Американската Федерация на Труда и нейния Председател Джордж Мини, Американския Легионъ на ветераните от войните, американската преса и всички общественици и организации, които се обявиха против политиката на побратимяване със Съветския Съюз,

3. Да обърне вниманието на американското правителство и на правителствата на другите велики сили въ свободния свят върху моралните имъ отговорности и задължения за освобождаване на поробените от комунизма народи,

4. Като признава правото на американското правителство и на всички велики сили въ свободния свѣтъ да проучватъ и изпитватъ всички пътища въ тѣхната непрестанна грижа за установяване на траенъ и справедливъ миръ, счита за свое право и неприкосновенъ дѣлъ да се произнесе по всѣко дѣйствие или начинание, което би подпомогнало международната комунистическа кауза и увредило интересите на поробените народи,

5. Да настои предъ председателя Айзенхауеръ щото той да постави ясно и открыто предъ Никита Крущевъ въпроса за освобождението на поробените народи,

6. Да заяви убеждението си, че настоящата дипломатическа офанзива на Съветското Правителство, прикрита задъ лозунгите за съвѣтовенъ миръ и провеждана съсъ заплахите съ водородната бомба, има за задача да приспи бдителността на свободните народи, да застави ръководителите на свободния свѣтъ да приематъ ултиматумите на съветската политика и да прикрие ходоветъ на съветската дипломация и стратегия въ подготовката на нови актове на агресия като частъ отъ общия планъ за налагане господството на комунизма надъ цѣлия свѣтъ.

РЕЗОЛЮЦИЯ

ПО МЕЖДУНАРОДНОТО ПОЛОЖЕНИЕ НА БЪЛГАРИЯ.

Централниятъ Управителенъ Съветъ на Българския Националенъ Фронтъ, като взе предвидъ:

1. Че международно България никога не е била въ такова лошо положение като сегашното - сателитъ на СССР,

2. Че подъ влияние на концентрираните усилия на комунистическата пропаганда съ тѣзи на съседни на България народности враждебно настроени къмъ българския народъ, въ различни политически кръгове и срѣдъ нѣкои представители на общественото мнение въ западния свѣтъ се е създадо убеждението, че българския народъ е по предпочтение русофилски народъ и че той следва и ще следва Москва независимо отъ политическите режими въ България и Русия,

3. Че българскиятъ народъ никога не е ималъ възможността, въ епохата на комунистическото робство, да направи своя свободенъ изборъ въ опредѣляне на външната си политика,

4. Че въ резултатъ на така създаденото международно положение на България, територията на последната е превърната въ плацдармъ на съветската военна стратегия, за да послужи като трамплинъ за установяване на съветското надмошie въ източното срѣдиземноморие въ случай на нова война и театъръ на военни дѣйствия отъ първа величина,

РЕШЕНИЕ

1. Да обѣрне вниманието на отговорните фактори въ свободния

свѣтъ, че българския народъ не по своя вина, но е заставенъ насила да води днешната си просъветска международна политика,

2. Да вземе съответните мѣрки за осведомяване на общественото мнение въ чужбина, че цѣлата история на българския народъ отъ освобождението му въ 1878 г. до днесъ е непрекъснатъ низъ отъ събития, които бележатъ пътищата на съпротивата на българския народъ противъ домогванията на руския империализъмъ - царски и комунистически - да унищожи независимата българска държава, като я превърне въ руска губерния или сателитъ на Москва и че тази история е опровержение на упорито разпространяваното заблуждение, че българския народъ по предпочтение винаги е следвалъ, следва или ще следва политиката на Русия или Съветския Съюзъ.

3. Да заяви, че единъ обратъ въ международната ориентация на България - откъсването и отъ блока на комунистическите страни и присъединяването и къмъ блока на свободните народи - е напълно възможенъ, е желанъ отъ цѣлия български народъ, е съгласенъ съ неговите национални исторически интереси и политически традиции и напълно осъществимъ съ помощта на свободните народи, при съвокупното участие на българския народъ и цѣлокупната българска политическа емиграция - необходима предпоставка за безрезервната подкрепа на всички българи въ отечеството и въ изгнание.

4. Да постави силитъ и срѣдствата на организацията на Б.Н.Ф. въ подкрепа на всяка инициатива насочена къмъ осъществяването на такъвъ единъ обратъ въ международната ориентация на България.

ТЕЛЕГРАМА ДО ПРЕДСЕДАТЕЛЯ АЙЗЕНХАУЕРЪ ОТЪ ПРОТЕСТНИЯ

МИТИНГЪ ПО СЛУЧАЙ ГОДИШНИНАТА ОТЪ 9ТИ СЕПТЕМВРИ 1944.

Ние, членовете на българската коленя въ Ню Йоркъ, присъствуващи на Протестния Митингъ свиканъ отъ Българския Националенъ Фронтъ по случай 15та годишнина отъ падането на България подъ комунизма, желаемъ да дадемъ изразъ на чувствата си на дълбоко разочарование отъ текущата политика на Америка по отношение на комунизма, специално по отношение предстоящето посещение на Съветския Премиеръ Крущевъ и Вашето посещение въ Съветския Съюзъ. Ние сме убедени, че нашите сънародници въ поробена България не ще удобрятъ тази политика на побратимяване между Америка и Съветския Съюзъ и се страхуваме, че въ тѣхното разочарование отъ днешния курсъ на американската политика тѣ ще загубятъ вѣрата си въ Съединените Щати и надеждата си за освобождение. Ние настояваме, щото въ интереса на Америка и въ интереса на цѣлия свободенъ свѣтъ, Вие да направите необходимите мѣрки да увѣрите поробения български народъ и и другите народи подъ комунистическо робство, че Правителството на Съединените Щати ще продължи да защитава упорито тѣхната кауза и ще прокара идеята за тѣхното освобождение отъ комунизма.

За събранието: Спасъ Т. Райкинъ.

СТРАНИЦА НА БЕЗСМЪРТНИТЕВЪЧНА СЛАВА НА ГЕРОИТЕ ОТЪ ПЕРНИКЪ!

Най-голъмиятъ работнически центъръ въ България, градъ Перникъ указа най-решителната съпротива срещу комунистическия режимъ установенъ въ България на 9. 9. 1944 г. Този фактъ е едно неопровержимо доказателство, че комуниститъ не съд представители както на никоя друга част отъ българския народъ, така и на работничеството. Разярени отъ това новите господари на страната залъха града съ кръвъ. Въ първата редица на борците срещу комунизма, които дадоха неизброимо много жертви, бъха нашите идейни приятели. Когато сп. "Борба" откри СТРАНИЦАТА НА БЕЗСМЪРТНИТЕ, азъ, който съмъ единъ отъ малцината перничани които можаха да се спасятъ, счехъ за свой дългъ да излъза тукъ и да поканя всички да сволимъ шапки и да се поклонимъ предъ геройския подвигъ и свътлата памът на геройтъ отъ Перникъ, които дадоха живота си въ съпротивителната борба за освобождението на България отъ комунизма.

ДА БЪДЕ ВЪЧНА СЛАВАТА НА ГЕРОИТЕ ОТЪ ПЕРНИКЪ!

БОРИСЪ ЗАХАРИЕВЪ ГЮРОВЪ - убитъ на 17. 9. 1944 г.

МИХАИЛЪ ЗАХАРИЕВЪ ГЮРОВЪ - убитъ на 17. 9. 1944 г.

СТЕФАНЪ ЗАХАРИЕВЪ ГЮРОВЪ - вързанъ, залънъ съ бензинъ и изгоренъ живъ презъ октомврий 1944 г.

ГЕОРГИ ЗАРЕВЪ - Председателъ на Запасните Подофицери - вързанъ и убитъ съ ножъ на 20. 9. 1944 г.

ИВАНЪ СТАНЕВЪ МИЛНОВЪ - живъ хвърленъ въ 20 метра дълбока яма и тамъ оставенъ да умре презъ октомврий 1944 г.

МАРА ПРОГОНСКА - убита септемврий 1944 г.

ВЛАДИМИРЪ ИВАНОВЪ - адвокатъ, убитъ септемврий 1944 г.

КИРИЛЪ БОЖУРИНЪ - командиръ на пожарната команда, убитъ септемврий 1944 г.

ГЕОРГИ НИКОЛОВЪ - миненъ техникъ, убитъ септемврий 1944 г.

МАЛИНЪ НИКОЛОВЪ - бившъ кметъ на Перникъ, убитъ септ. 1944 г.

КИРИЛЪ НИКОЛОВЪ - убитъ септ. 1944 г.

СТОЙНЕ МИЛНОВЪ ПАНЧЕВЪ - убитъ септемврий 1944 г.

МИХАИЛЪ КОНСТАНТИНОВЪ ХРИСТОВЪ - убитъ септемврий 1944 г.

ТОДОРЪ ВИЯЧЕВЪ - убитъ септемврий 1944 г.

СТОЯНЪ АНГЕЛОВЪ - Убитъ септемврий 1944 г.

ЦОНЮ ЗИДАРОВЪ - убитъ септемврий 1944 г.

НИКОЛА МИЛНОВЪ ПЕНЧЕВЪ - убитъ септемврий 1944 г.

БОРИСЪ ИВАНОВЪ - убитъ септемврий 1944 г.

БОГДАНЪ ПОПОВЪ - убитъ 17. 9. 1944 г.

ЕВГЕНИ КИРОВЪ - отъ с. Калкасъ, убитъ септ. 1944 г.

КИРО МИХАЙЛОВЪ - бившъ кметъ на с. Калкасъ, убитъ септ. 1944 г.

ГЕОРГИ ЗАМФИРОВЪ - полицай, убитъ въ сражение съ комуниститъ въ Люлинъ, край София презъ 1951 г.

МАКСИМЪ МИЛЕВЪ - бившъ народенъ представителъ, убитъ септемврий 1944 г.

И МНОГО ДРУГИ, - чиито имена не ми съ известни.

Д-РЪ МАКСИМЪ ПЕТРОВЪ

Председателъ на Б. Н. Ф.
въ Италия.

-32-

На 23 Августъ се състоя годишното събрание на клона въ Чикаго, въ салона на Асошиейшън Хаузъ. Разгледани съ били много въпроси относно живота на клона и на организацията. Д-ръ Паприковъ е изнесъл докладъ за състоянието на организацията въ цъдия свѣтъ, сроднитъ намъ организации и събитията възникнали напоследъкъ въ нашите срѣди. Взети съ били единодушни решения за запазване автономията на БНФ и унищожаване на всѣки опитъ отъ когото и да било, който би се заселъ да вреди на клона въ Чикаго. Съ абсолютно единодушие е билъ избранъ следния Управителенъ Съветъ:

Председателъ - Д-ръ С. Сяровъ
Подпредседателъ - Г. Б. Йордановъ
Секретарь-Петъръ Фотевъ
Касиеръ-Владимиръ Мечкарски

Контролна Комисия

Председателъ: Венелинъ Бакаловъ
Членове: И. Маслевъ
И. Хайгъровъ

Начертанъ е билъ планъ за бѫдещата дѣйност на клона. Решено е било да се вземе подходящо участие въ полугодишната сесия на Ц.У.С. въ Ниагара Фолсъ.

ДРУГИ НОВИНИ ОТЪ ЧИКАГО

На Председателя на Контролната Комисия г. Венелинъ Бакаловъ и на госпожата му се е родила втора дѣщеря на 4 февруарий т.г. кръстена Антоанета.

На Инженеръ Гачо Гачевъ и на съпругата му се е родило сѫщо второ момиченце на 2 априлъ т.г., кръстено Андрияна-Елмира.

На подпредседателя на Клона, Горанъ Бонковъ и съпругата му Соня, се е родило момиченце на 13 августъ т.г. и е било кръстено на баба си - Йорданка.

На Георги Василевъ и съпругата имъ Лиселотъ се е родило момиченце на 31 августъ и е било кръстено Лари.

Чикаговци отъ все сърдце честитятъ на щастливитъ родители и пожелаватъ здраве и щастливъ животъ на всички нашенски бебчета!

На 11 августъ нашиятъ отличенъ приятель и бившъ секретаръ на клона, г. Стефанъ Мариновъ, отъ София, се венча съсъ симпатичната г-ца Мери Фоксъ отъ Уисконсинъ. Следъ църковната служба свадбата бѣ отпразнувана въ дома на Полскиятъ Соколи при присъствието на цѣлата българска колония и много наши приятели американци. При пребогата гошавка за здравето на младоженците, съ хора и танци, веселието завърши късно презъ нощта. Такава голѣма българска свадба въ Чикаго не е запомнена.

Да сѫ живи и здрави младите Стефанъ и Мери за радостъ на българитъ въ Чикаго и за преуспѣване на нашето народно дѣло!

ТѢЖНА НОВИНА

На 6 августъ 1959 г. се помина въ Чикаго отъ сърдеченъ ударъ нашиятъ приятель и голѣмъ български родолюбецъ ПЕТЪРЪ ПЕЛТЕКОВЪ. Покойниятъ бѣ роденъ въ Пловдивско, земедѣлски стопанинъ по професия. Девети Септември доне-

се неизброими страдания за него и семейството му. Когато той не можа да понася повече комунистическия яремъ, напусна домъ и семейство и премина южната граница да търси свобода. Тукъ въ Чикаго то бъде всеобщо обичанъ и уважаванъ отъ всички българи. Покойникът оставя синъ Стефанъ и братъ Борисъ въ Чикаго.

Богъ да те прости бай Петре!

БЕЛЕЖКА НА РЕДАКЦИЯТА:

Редактора на "Борба" е ималъ привилегията да прекара четиридесет и петъ дни заедно съ починалия бай Петър въ една странна и неповторима одисея на нелегална борба въ родните балкани и счита за свой скроменъ дългъ да отдаде публично почитъ къмъ памътта на този обикновенъ българинъ, но велики борецъ за освобождението на България.

Презъ тъзи четиридесет и петъ дни въ 1951 година, презъ които бай Петър и неговите шестъ останали другари, се намираха между живота и смъртта, за валалянето на които българското комунистическо правителство бъде вдигнало на кракъ всички войскови гарнizonи въ Пловдивския и Родопския крайща, той прояви качества, които правятъ честь на всъки националенъ герой! Неговата любовъ къмъ свободата бъде неизчертаема! Неговата борба противъ комунизма не познаваше никакви компромиси! Неговата въра въ крайната победа не знаеше граници и заразяваше всъки, който имаше щастие да го слуша! Неговата събоетдайност и смълостъ и въ най-критичните моменти бъше пословична! Въ моменти на унижение той не отпадаше духомъ и винаги намираше думи на ободрение! Въ моменти на опасностъ, които изникваха на всъка стъпка, той бъше на щрекъ! Въ моменти на изтощение той притежаваше неизчертаеми сили да продължи борбата до край! Той никога не отпадна, никога не се разколеба, никога не се подвоуми въ правотата на дългото си! Въ неговото сърдце постоянно горяше пламъка на надеждата, че той ще се върне въ домътъ си свободенъ, ще прегърне съпруга мъченица и дъщеря героиня! Уви! Това сърдце не издържа до край и той предаде Богу духъ въ далечна земя, сръдъ чужди хора, съ идеалъ така далеченъ както бъше и преди осемъ години, когато той напусна родната земя, за да поеме пътя на изгнаническата несвета! Но духътъ на бай Петър ще продължава да живе въ сърдцата на тъзи, които копнатъ за свободата на България. Дългото му ще остане като примъръ и завътъ за всички онези, които и следъ него ще продължатъ борбата за свобода!

АКЦИЯ ПРОТИВЪ КРУШЧЕВЪ ВЪ ЧИКАГО.

На 12 септември т.г. клона на Б.Н.Ф. въ Чикаго взе активно участие въ устроената отъ чикагското поддължение на Американските Приятели на Анти-Болшевишкия Блокъ на Народите и отъ Американската Противокомунистическа лига протестно събрание по случай посещението на Крущевъ въ Америка. Събранието бъде проведено подъ лозунга: "Маршъ на свободата и поздравъ на поробените отъ комунизма народи. Салона на "Оркестра Холъ" бъше препълненъ. Присъствуваха американци, българи, белоруси, хървати, естонци, китайци, германци, унгарци, латвийци, литванци, поляци, словаци, слонеци, украинци и др. Между многото говорители бъха бившия народенъ представител Чарлсъ Керстенъ, Митрополитъ на Каунасъ, Литвания, Графъ Емануелъ Зичи, професори, духовници, политически водачи и др. Едно отдължение моряци изнесоха на сцената знамето на Америка и знамената на поробените народи обвити въ трауренъ крепъ подъ звуците на специално композирирания за целта "Маршъ на Свободата". Тъ бъха посрещнати съ сълзи на очи и съ бурни овации отъ страна на многобройната публика. Свещеници прочетоха подходящи молитви въ памът на падналите борци. По улиците на Чикаго бъха раздадени специални позиви отъ девойки облечени въ национални носии. Клона на Б.Н.Ф. бъде представенъ отъ значителна група водена отъ Инж. Симеонъ Овчаровъ, начело съ високо вдигнатия български трибагренчикъ носенъ отъ знаменосца Владимиръ Милевски.

На 10 августъ тази година членовете на клона на БНФ във Бъфало съ имали извънредно общо членско събрание въ което съ били разгледани редица въпроси отъ вътрешенъ организационенъ характеръ. Събранието е избрало нова управа на клона съ Председател МИРО ГОРАНОВЪ ГЕРГОВЪ и Секретарь-Касиеръ ВАСИЛЪ ДИНЧЕВЪ. По решение на събранието новата управа е изпратила до Ц.У.С. следното писмо:

Български Националенъ Фронтъ
Клонъ Бъфало

10 Августъ 1959 г.

До Централния Управителенъ Съветъ
на Б.Н.Ф. въ Америка и Канада.

Драги съдийници:

Получихме окръжно № 3, притежаваме конгресния брой на сп. "Борба" и последния такъвъ. Въ високо чувство четемъ за блъскавото изнасяне на третия конгресъ на Б.Н.Ф. и избора на новъ Ц.У.С. и Контролна Комисия, лицата въ които лично познаваме, което е гаранция за правилното ръководене на организацията. Съ настоящето ни писмо изказваме нашата радостъ за постигнатите успѣхи, като порицаваме опитите за разрушение на единството на Б.Н.Ф. Презираме рушителите и разколници и заявяваме, че за такива нѣма място въ борческия редици на Б.Н.Ф. Удобряваме решенията взети на конгреса и заявяваме, че както досега така и за напредъ ние сме готови на саможертва и ще вървимъ ръка за ръка съ васъ въ борбата за освобождението на скъпата ни родина.

Да живѣе Б.Н.Ф. начело съ неговия Председател г-нъ Д-ръ Иванъ Дочевъ!

Да живѣе Н.В. Царь Симеонъ II!

Да живѣе свободна България!

Подписали: Миро Герговъ Горановъ -
Председателъ

Василъ Динчевъ
Секретарь

ТОРОНТО

На 19 августъ т.г. клона на Б.Н.Ф. въ Торонто има общо членско събрание, отлично посетено отъ всички членове. Събранието бѣ ръководено отъ председателя Инж. Ангелъ Гъндерски, въ единъ отъ салоните на Колониялъ Хаузъ. Разгледанъ бѣ въпроса за пикника въ Ниагара Фолсъ и редица други организационни въпроси във връзка съ бѫдещата дѣйност на клона. Взе се решение щото организацията да додари една сума за специалния фондъ откритъ отъ в. Телеграмъ за заплащане транспорта на единъ параходъ кондензирано мляко подарено отъ Канадийското Правителство за децата въ нуждаещи се въ Европа страни.

БРЮКСЕЛЬ - БЕЛГИЯ

Клона на БНФ въ Белгия е ималъ извънредно членско събрание на 14 юни т.г. въ Брюксель. Присътствуvalи сж всички членове, освенъ двама. Събранието е било ръководено отъ уважавания отъ всички председателъ на Клона г. Райчо Райчевъ. Били сж разгледани редица организационни въпроси и особено този за спороветъ около централното ръководство. Събранието е взело съ абсолютно единство следнитъ решения:

"БНФ въ Белгия одобрява резолюциитъ и решенията на третия конгресъ оповестенъ, организиранъ и изнесенъ отъ Ц.У.С. начало съ Д-ръ Иванъ Дочевъ, а така също признава за законно избранъ Ц.У.С. начало съ Д-ръ Иванъ Дочевъ, съ който съветъ ще бдемъ въвъръзка и ще изпълняваме неговитъ наредждания тъй като отъ миналата година не съществува Върховно Ръководство нито този конгресъ излъчи такова.

Б.Н.Ф. въ Белгия остава въренъ и решителенъ защитникъ на Търновската Конституция и преданъ на Н.В. Царь Симеонъ II, царя на българитъ".

Събранието разгледа дъйността на нъкои отъ членоветъ и реши да изключи отъ клона на организацията въ Белгия за дъйностъ несъвместима съ устава и дисциплината въ БНФ и за непочтени прояви следнитъ лица: Константинъ Беновски, Георги Костовъ, Христо Пешевъ, Георги Костовъ и Цоню Тръпковъ. Това решение се взе единодушно отъ всички членове.

Предложи се и се прие да избере новъ управителенъ Съветъ за да се даде възможност на клона да прогресира повече. Избра се бюро, което да произведе избора въ следния съставъ: Тодоръ Добревъ, Иванъ Дойковъ, Харамбъ Анастасовъ. Съ пълно большинство бъха избрани следнитъ лица:

Управителенъ Съветъ
Председателъ - Райчо Райчевъ
Секретарь - Павелъ Стойковъ
Касиеръ - Тодоръ Г. Тодоровъ
Членове - Боянъ Димитровъ
Славчо Петровъ

Контролна Комисия

Председателъ - Кирилъ Кирилковъ
Членове: Йосифъ Димитровъ
Григоръ Илиевъ

Централниятъ Управителенъ Съветъ на Б.Н.Ф. е получилъ подробенъ протоколъ за това събрание и е взель решение да утвърди новоизбрания управителенъ Съметъ, който, въ лицето на Председателя си, Райчо Райчевъ, има единствено право да представлява БНФ въ Белгия. ЦУС утвърди също така цъдия Протоколъ.

ЛАВРИОНЪ - ГЪРЦИЯ

По инициатива на тритъ групировки на организацията Князъ Кирилъ Преславски, клонъ на Б.Н.Ф. въ Гърция, е била устроена на 28 августъ 1959 г. панихида по случай годишнината отъ смъртъта на Н.В. Царь Борисъ III. Емиграцията се е отзовала масово на това тържество. Следъ панихидата е била устроена обща трапеза на която сж присътствуvalи всички български емигранти националисти въ лагера Лаврионъ. На последвалото събрание сж говорили представителитъ на отдълнитъ групировки, господата Никола Маноловъ, Никола Клизмовъ и Божко Божковъ. Събранието единодушно е изявило желание щото работата да продължи въ пълно единение и занапредъ, както до сега, въпръшки опититъ на нъкои лица да провокиратъ и рушатъ. Емигрантитъ националисти въ Гърция стоятъ здраво на поста си и ще продължатъ сътрудничеството си съ Ц.У.С. въ Америка и Канада.

Дискусията по резолюциите бъше открита за всички членове на организацията, но въ нея можаха да взематъ участие само членовете на Ц.У.С. Стари ветерани, основатели на организацията на Българския Националенъ Фронтъ - Д-ръ Ангель Тодоровъ, Д-ръ Калинъ Койчевъ, Инж. Ангелъ Гъндерски, Д-ръ Георги Паприковъ, Д-ръ Иванъ Дочевъ и други - проникнати само отъ съзнанието да допринесатъ за доброто на българската национална кауза, на която вече повече отъ тридесетъ години беззаветно служатъ - не отъ съзнание за нѣкакви преходни, временни, егоистични интереси, заедно съсъ всички останали членове на Ц.У.С. работиха упорито до четири часа сутринта, когато резолюциите бъха окончателно и съ пълно единодушие приети.

Чувството, което облада всички, следъ приемането на резолюциите, е трудно да се предаде. Всички бъха доволни, че организацията, въ моменти на криза и изпитания, се сказва на високата си, не се огъна подъ натиска на чужди сили, заинтересувани отъ нейното разлагане и не се поколеба да посочи публично грънки и несъобразности, които мнозина виждатъ и признаватъ, но малцина иматъ кураж и дързновението да осъждатъ. На заседанията на Ц.У.С. българската национална емиграция издържа единъ изпитъ съ изключително важно значение. Тя доказа, че нейните политически становища се опредѣлятъ отъ нейните членове, че тя не е и не може да бъде инструментъ на никои други политически сили, че тя е въренъ стражъ само и единствено на българския народъ и че тя поставя интересите на българския народъ надъ всъкакви други лични или партизански интереси. Решенията на Ц.У.С. сѫ знакъ на политическа зрѣлостъ, на политическа независимостъ, на добре разбрана и добре формулирана политическа идеология и гаранция, че организацията ще следва неуклонно начертания при основаването и пътъ. Онѣзи, които сѫ се надѣвали, че Българския Националенъ Фронтъ нѣма своя независима политическа линия и че се основава само на преходни сантименти, останаха и ще останатъ излъгани въ надеждите си. Ако тъ не изпаднатъ въ паника и ако все още иматъ желание да следватъ новѣлите на здравия разумъ, тъ несъмнено ще разбератъ, че не всичко е загубено и че нѣма жертва която да е толкова голѣма, че да бъде спестена и не бѫде направена за благото на поробена България. Много по-разочаровани ще останатъ, това е вече фактъ, онѣзи, които очакваха да видятъ края на организацията на БНФ. Въ добре известната имъ пѣсень за "самопогребвания" напоследъкъ звучи тона на отчаянието благодарение именно на смѣлата и недвусмислена позиция заета отъ БНФ. Това е и едно отъ доказателствата, че Ц.У.С. съсъ заетото становище по български-тѣ въпроси, е на правъ пътъ.

На заседанията на Ц.У.С. бъха разглеждани и други организационни въпроси. Особено внимание бѣ обѣрнато на издаването и финансирането на списание "Борба". Размѣниха се мисли върху възможността за участието на Б.Н.Ф. въ проектирания Български Националенъ Съветъ. Реши се щото четвъртия конгресъ на организацията да се състои отново въ Ню Йоркъ на 5 и 6 мартъ, 1960. Следъ като всички въпроси въ дневния редъ бъха изчерпани, събранието бѣ закрито.

На следния денъ, недѣля, всички присъствуващи на сесията на Ц.У.С. заедно съ много гости, съ коли и специалния бѣсъ отъ Ню Йоркъ направиха второ посещение на Ниагарския Водопадъ. Тамъ бъха дошли много гости отъ Канада. Всички бъха доволни отъ случая да се видятъ, запознаятъ, повеселятъ заедно и сподѣлятъ мнения по въпросите съ които Ц.У.С. предния денъ се занима. Прекрасното време допринесе за успехъ на организирания пикникъ. Късно вечерта всички бъха обратно въ Бъфalo.

Сутринта, понедѣлникъ ние, Ню Йоркската група потеглихме обратно съсъ специалния бѣсъ и съ пѣсни, веселба и удовлетворение отъ постигнатото, се заврнахме въ Ню Йоркъ. Това бѣше незабравима и изключително приятна екскурзия!

CHIM IMPORT

ENTREPRISE COMMERCIALE DE CHIMIQUERIE POUR IMPORTATION ET EXPORTATION

Direction "BULGARSKA ROSA"

Huiles Essentielles, Naturelles, Plantes medicinales et Drogues

June 30th 55

Sofia,
Stefan Karadja, 2

telegrammes ROSAEXPORT
Tél. 7-96-66, Tél. 10, 8-96-11 (6 lignes)

Rec. 7/8/55

ROSAL EXPORT

Dear Sirs,

We are in possession of your letter of the 10th instant, contents of which was a matter of our best attention, and in reply taking into consideration your desire to receive from us a direct offer for bulgarian Otto of Rose (not through our Legation in Switzerland as it was in 1951), we have the pleasure to offer you the desired quantity of 30 kg. at the price \$ 1730 per kg net, f.o.b. airport Sofia. Payment through irrevocable, confirmed Letter of Credit opened with bulgarian National Bank in Sofia to our favour.

At the same time, we take the opportunity to inform you that we hold always a certain quantity of bulgarian Otto of Rose in deposit at Universal Market Trading Co,

44 Whitehall Street, New York, 4 N.Y., from where you could get a sample for a previous approvement.

Please, note the above offer is valid up to the 15th July A.G.

Considering that the above offer is most favourable for you, we remain,

Dear Sirs,

Yours truly:

"CHIM IMPORT"
"Direction "BULGARSKA ROSA"

Copy to [unclear]

ПО СЛЕДИТЪ НА НАМЪСАТА НА БЪЛГАРСКОТО КОМУНИСТИЧЕСКО
ПРАВИТЕЛСТВО ВЪ РАБОТИТЕ НА НАШАТА ПОЛИТИЧЕСКА
ЕМИГРАЦИЯ.

ПРЕВОДЪ НА ПУБЛИКУВАНОТО ПО-ГОРЕ
ПИСМО

ХИМИМПОРТЪ
ДЪРЖАВНО ТЪРГОВСКО ПРЕДПРИЯТИЕ ЗА ВНОСЪ И ИЗНОСЪ
ДИРЕКЦИЯ "БЪЛГАРСКА РОЗА"

СОФИЯ, 30 ЮНИЙ 1955 г.

.....

Господа:

Въ притежание сме на писмото ви отъ 15 т.м. съдържанието на което бъше предметъ на нашето най-добро внимание и въ отговоръ на което, вземайки въ предвидъ вашето желание да получите отъ насъ пръко предложение за българско розово масло / не чрезъ нашата легация въ Швейцария, както бъше въ 1951 г./ имаме удоволствието да да ви предложимъ желаното количество отъ 30 кгр. на цена 1730 долара за кгр. чисто тегло на Софийското летище.....

Въ същото време, ползвуваме се отъ този случай да ви уведомимъ, че
ние държимъ винаги известно количество българско розово масло депозирано
въ Универсалъ Маркетъ Трейдингъ Компани, 44 Хауътъ Холъ Стрийтъ, Ню Йоркъ 4,
Н.И. отъ кждето вие можете да вземете проба за предварително удобрение.

Молимъ обърнете внимание, че горното предложение е валидно до 15 юлий т.г.

.....

БЕЛЕЖКА НА РЕДАКЦИЯТА

Споменатата въ подчертания пасажъ фирмъ - УНИВЕРСАЛЬ МАРКЕТЪ ТРЕЙДИНЪ КОМПАНИ - се оперира отъ г. ЛЮБЕНЪ ХРИСТОВЪ, дългогодишенъ председателъ на Американо-Българската Лига и неговия шурей г. Ламбо Киселинчевъ. Освенъ съ продажба на розово масло за българското комунистическо правителство, г. Христовъ е превеждалъ презъ последните години пари на десетки българи отъ Америка и Канада за България по курсъ много по-високъ отъ официалния и по канали известни нему. По този начинъ дългогодишиятъ председателъ на Американо-Българската Лига е снабдявалъ българското комунистическо правителство съ хиляди долари американска валута и следователно е подпомагалъ економическата политика на комунистическия режимъ. Споредъ нѣкои последни сведения г. Киселинчевъ се е приготвялъ и може би вече е заминалъ за България да урежда търговските си сметки съсъ София. Това за сведение на всички, които се интересуватъ по хода на българските политически работи въ Америка.

L.Christov c/o
UNIVERSAL MARKET TRADING CO.
44 WHITEHALL STREET
NEW YORK 4, N. Y.

СН

Драги

Понеже се искат да слизате вътре града
вътре събота, въвътре 6 часа следът обядът ще се от-
бия при Ващ вътре и вътре 2 часа, ако е удобно.
Вътре противенът случай моля обаждете ми се по теле-
фона. Дадени са общо десетъ хиляди лева. 5500 на
Професора и 4500 лева на чайка ти. Не се видиме
вътре събота.

Съ поздрави:

ОБЯСНЕНИЯ КЪМ ГОРНИЯ ФОТОСТАТЬ:

Първата частъ представлява пликъ съм адреса на г. Любенъ Христовъ въ фирмата Универсалъ Маркетъ Трейдингъ Ко. - посочена като агентъ на българското комунистическо правителство въ Америка въ публикуваното по-горе писмо. Втората частъ е писмо на г. Любенъ Христовъ до единъ български емигрантъ който е изпращалъ чрезъ него пари за България.

"КРАСТАВИТЕ МАГАРЕТА ПРЕЗЪ ДЕВЕТЬ БАИРА СЕ ПОДУШВАТЬ!"

/Народна поговорка/

Преди две седмици американските вестници съобщиха, че сенатската комисия за разследване на неамериканска /комунистическа/ дъйностъ е намерила, че отъ години насамъ мрежа отъ комунистически агенти е събиравала колети за препращане въ Съветския Съюзъ, като митото, въ баснословни проценти, е тръбвало да се заплаща отъ изпращачите въ Америка въ долари - съ цель събиране на американска валута за комунистите въ Москва. Научаваме се, че единъ наше-нечъ, за когото "Единъ Заветъ" съобщи, че билъ председателъ на нѣкаква си организация въ Ню Джърси, съществуването на която не ни е известно и че въ качеството си на такъвъ билъ наскоро поканилъ г. Любенъ Христовъ и други лица на нѣкакво събрание, където последния билъ посрещнатъ съ овации и аплодисменти и всички обещали подкрепата си на Временното Българско Представителство, е билъ агентъ въ тази съветско-комунистическа мрежа. "Красавитъ магарета презъ деветъ байра се подушватъ" - казва народната поговорка!

НИКИТА КРУШЧЕВ ВЪ АМЕРИКА

Голъмата протестна демонстрация въ Манхатанъ Центъръ организирана отъ Американските Приятели на Анти-Болшевишкия Блокъ на Народите. Участието на Българския Националенъ Фронтъ.

НИКИТА КРУШЧЕВ ВЪ АМЕРИКА

Въ последните дни на Женевската конференция на всъкиго стана ясно, че преговарянето съ комунистите е безплодна работа, че западния свят имаше да избира или позорно отстъпление или война. Същата тази алтернатива се постави и предъ Съветския Съюзъ, тъй като международната криза, която доведе до тази конференция бъше инсценирана отъ Съветското Правителство. Западните сили категорично отхвърлиха съветските искания, но нито Съветския Съюзъ нито Америка и нейните съюзници наистина бъха готови да поведатъ война заради повдигнатите въпроси. Тъй тръбаше да намерятъ изходъ отъ създаденото положение и въ момента, когато Подпредседателя Никсонъ жънъше успехи за каузата на свободния свят въ Русия, свътът бъ стъпisanъ отъ новината за предстоящите посещения на Крушевъ въ Америка и Айзенхауеръ въ Съветския Съюзъ. Още същия или на другия денъ дипломатите въ Женева си събраха книжата и се разотдоха. Съвътъта дори и не забелъзва за приключването на Женевската конференция съ пъленъ неуспехъ. Новината за посещението на Крушевъ въ Америка бъше достатъчно голъма за да затъмни всъка друга международна новина.

Акта на американското правителство съ поканването на Крушевъ да посети Америка бъ бурно аплодиранъ отъ всички онъзи елементи въ Америка и цълия святъ, които винаги съ защитавали една политика на сътрудничество и разбирателство съ комунистите. Тъзи кръгове, които никога не съ престанали да атакуватъ всъки, който се осмъли да критикува комунистите или да съветва по-вече осторожностъ въ отношенията на Америка къмъ тъхъ, сега имаха въ ръцетъ си единъ страшно силенъ аргументъ - атомната и водородна бомби въ ръцетъ на съветите - и съсъ всички разполагаеми сърдства като преса, радио и телевизия се мъчеха да убедятъ американското обществоено мнение, управници и обикновени граждани, че собствено Америка нъма другъ изборъ освенъ този между пълно унищожение отъ съветските бомби или пълно капитулиране предъ комунизма. Тъзи кръгове успъха да се наложатъ на американската политика до известна степенъ и онова, което никой никога не допускаше, бъше на пътъ да се осъществи. Дълесь нъкога бъше казалъ, че идването на Крушевъ въ Америка ще бъде най-голъмия триумфъ за комунистическата дипломация. Деня на този триумфъ дойде!

Най-зле ударени отъ този ходъ на американската политика бъха поробени-тъ народи и тъхните представители въ чужбина - политическият емигранти. Никой не можеше да предположи, че само нъколко седмици следъ гласуването на резолюцията за "Поробените народи" американското правителство би се ангажерало въ такъв единъ актъ. И още съ обявяването на предстоящите посещения до Вашингтонъ се отправиха множество протести, но гласа на политическият емигранти останъ гласъ на викация въ пустинята. Ако нъкога си е въобразявалъ, че гласа на политическият емигранти има нъкакво значение за ходоветъ на политиката на великите сили, то момента бъше неповторимъ за разсъйването на тази илюзия. Политическият емигранти бъха посъветвани да не демонстриратъ и да не се ангажиратъ въ акции непристойни за случая.

Отначало нъщата тръгнаха доста мудно. Всички бъха съкрушени отъ внезапния обратъ на американската политика, но скоро противокомунистическият сили се съзвезха и до пристигането на Крушевъ цълата американска общественостъ зае радикално отрицателно отношение къмъ посещението на комунистическия министъръ председателъ. Американската преса, почти изцяло, публикува статии и изнесе факти, които и най-отявлениятъ врагове на комунизма не биха могли да надминатъ по сила, острота и отрицание на комунизма. Американски

общественици отъ първа величина, като бивши Председател Хари Труманъ, Екзекутивния Бордъ на Американският Професионални Съюзи, начело съ председателя си Джордж Минни, Сенаторите Додъ, Кейпхартъ, Бриджисъ и десетки други сенатори и народни представители, много американски организации и корпорации излязоха и публично осъдиха идването на Крушевъ въ Америка. Ако нѣкой се осмѣли да излѣзе въ защита на Крушевото посещение, то това се вършеше съ половина уста, неубедително, съсъ смущение. Изглежда, че единствени които бѣха убедени въ целесъобразността на този ходъ на американската политика бѣха кръговетъ въ Стейтъ Департмънть, подкрепени отъ привържениците и симпатизанти на политиката за сътрудничество съ комунистите. Отъ друга страна всички противокомунистически сили стегнаха силите си да протестираятъ по видимъ начинъ посещението на комунистическия диктаторъ. На първо място тукъ бѣха политически групировки отъ страните задъ железната завеса обединени въ организацията на Американският Приятели на Анти-Болшевишкия Блокъ на народите.

Още съ обявяването на посещението на К. въ Америка главният секретар на споменатата организация г. Спасъ Г. Райкинъ отправи едно писмо до Председателя Айзенхауеръ отъ името на всички народности отъ източна Европа членуващи въ АП АВН въ което посочи, че поканата отправена до К. е "смъртен ударъ върху съпротивителния духъ" на народите задъ железната завеса и изрази надеждата че "неизбѣжното разочарование отъ тази политика на побратимяване съ най-жестоките тириани въ човѣшката история ще дойде преди да се сключатъ нови Ялтенски споразумения които биха увѣковѣчили робството въ източна Европа". Въ сѫщото това писмо предъ Председателя се настоеva щото Той да направи най-силните възможни постъпки предъ К. отъ страна на поробените народи за да бѫдатъ тѣ оставени на свобода. Отъ името на сѫщата организация г. Райкинъ отправи множество писма до различни американски общественици и организации по сѫщия този поводъ и въ сѫщия смисъль.

Заедно съ това Екзекутивният Съветъ на организацията, въ заседанието си на 29 августъ взема решение да обяви деня 13 септемврий за трауренъ день въ цѣла Америка и да организира възпоменателни служби въ памът на жертвите на комунизма. Инструкции бѣха веднага дадени до клоноветъ на организацията въ другите градове. Специаленъ трауренъ позивъ бѣ напечатанъ и разпратенъ по всички градове за раздаване. Въ Ню Йоркъ, специаленъ комитетъ подъ председателството на г. Франкъ Алексисъ отъ Литванската организация и съ участието на представители отъ всички националности се зае за подготви публично протестно събрание и демонстрация по улиците на града. Отъ българска страна въ този комитетъ участвуваха Д-ръ Калинъ Койчевъ и г. Атанасъ Замфировъ.

Комитета започна подготовката на протестното събрание веднага. Насътъ бѣ единъ отъ салоните на Манхаттанъ Центъръ. Опредѣлено бѣ събранietо да започне въ 2 часа, недѣля, 13 септемврий. Въ уречения часъ залага се изпълни съ повече отъ хиляда души - българи, хървати, литванци, латвийци, естонци, бѣлоруси, унгарци, украинци, туркестанци, грузинци, словаци, и други. На вратата специаленъ комитетъ посрещаше пристигащите и ги закичваше съ траурни ленти. Събранietо се откри отъ г. Алексисъ. Пръвъ говорителъ бѣ известният анти-комунистически дѣятель и народенъ представителъ г. Армстронгъ. Говориха сѫщо г. Албертъ Калме, г. С. Андреански, представителъ на легацията на Лаосъ, и др. Прочетоха се сѫщо така множество телеграми и писма отъ сенатори, народни представители и американски общественици. Всички осъждаха единодушно идването на К. въ Америка и настояха щото Президентъ Айзенхауеръ да се застъпи за освобождението на поробените народи. Прочетена бѣ специална молитва отъ литвански свещеникъ за жертвите на комунизма и девойки облечени въ народни носии поставиха букети цвѣтя подъ обвитите въ трауренъ крепъ национални знамена на сцената въ сѫщата зала. Накрая на събранietо г. Райкинъ предложи отъ името на Екзекутивният Съветъ на АП АВН една резолюция и нѣколко телеграми, които бѣха удобрени съ акламации.

Approved For Release 2003/11/04 : CIA-RDP80R01731R000300070011-4
миналото и комунистическия въ настонщето и поискано дезинтегрирането на руската империя за да се даде свобода и независимост на поробените от нея народи. Събранието също така заяви, че политическите групировки участващи въ него не могат да окажатъ на Крущевъ честта, която всъки единъ американецъ указва на чужди държавници - гости на Америка, но че тъ ще го бойкотиратъ, ще му се противопоставятъ и ще протестираятъ със всички сърдства считани за подходящи и законни. Събранието също така настоя предъ Председателя Айзенхауеръ да отстони и да издигне традиционното американско гледище противъ всъкачъвъ видъ робство, тирания и неправда и при срещата си съ К. да му засвидетелствува голъмата загриженост на американския народъ за съдбата на поробените народи.

Съ специална телеграма до Председателя Айзенхауеръ отъ името на събранието последниятъ бъ увъренъ, че присъствието ще го подкрепятъ въ провеждането на една политика на освобождение на поробените народи. Съ други телеграми събранието настоя предъ Председателя Айзенхауеръ щото той да се намъси активно и да защити най-новите жертви на комунистическата агресия - Лаосъ и Тибетъ.

Следъ закридане на събранието всички присъствуващи се изтеглиха на улицата и бъха построени въ дълга колона за манифестация. Всички националности бъха със знамената си. Българското знаме се носише отъ г. Павелъ Павловъ. Начело на манифестацията бъше американското знаме и знамената на всички поробени народи, последвани отъ голъмъ надписъ съ името на организацията. Следъ това бъха членоветъ на Екзекутивния Съветъ между които личаха представителите на Българския Националенъ Фронтъ Д-ръ Калинъ Койчевъ и г. Спасъ Т. Райкинъ. Последната следваше хилядния народъ. Представители на пресата и телевизионните компании правиха множество снимки. Младежи отъ всички национални групировки раздаваха на публиката специалния трауренъ позивъ до американския народъ. Специална полицейска кола предхождаше манифестацията за да спира движението по улиците. Манифестацията бъ една траурна процесия във възпоменание жертвите на комунизма. Множеството плакати със съответни надписи разказваха неизразимата трагедия на народите отъ източна Европа. Всички манифестанти имаха черни ленти на ръцете си. Манифестацията мина по 34та улица до 5то авеню, отъ тамъ до 42ра улица и да Обединените народи. Предъ обединените народи се състоя кратко събрание открито отъ г. Райкинъ, който даде отново думата на г. Армстронгъ. Последният изрази мислите и чувствата на манифестантите скърбящи за милионите жертви на комунистическия режимъ и прочете две телеграми до Главния Секретаръ на организацията на Обединените Народи настоявайки щото той да направи необходимото и запази народите отъ Лаосъ и Тибетъ отъ комунистическа агресия и жестокости. Съ това манифестацията завърши.

Организираната отъ АП АБН протестна демонстрация бъше първата акция въ Ню Йоркъ насочена противъ идването на К. Тя бъ проследена съ достоинство и въ тонъ съ препоръките дадени отъ Председателя Айзенхауеръ, но тя бъ остро и недвусмислено осъждане на политиката за побратимяване между Америка и Съветския Съюзъ задъ гърба и за смътка на поробените народи. Политическата емиграция отъ страните задъ железната завеса би измънила на себе си и на каузата си, ако тя би дръзнала да постъпи другояче.

Крущевъ дойде и си отиде. Още е рано да се правятъ заключения за резултатите отъ неговата визита въ Америка. Едно може, обаче, съ положителност да се каже. Съветскиятъ Съюзъ оттегли ултиматума си безмълвно по отношение на Берлинъ. Тръбва ли заедно съ това да се смъта, че Америка се е заангажирана да не повдига повече въпроса за освобождението на поробените народи? Тръбва ли да се смъта, че МИРА между Америка и Съветския Съюзъ ще бъде заплатенъ отъ поробените народи? За отговоръ на тъзи въпроси тръбва да се чака! Но никой не бива да очаква отъ политическата емиграция да заплаща мира и свободата на западните народи съ робството на сто милиона души въ източна Европа! По този въпросъ две мнения не може да има!

ПОСЛЕДНИ НОВИНИ

БЪФАЛО

Клона на Б.Н.Ф. въ Бъфало е взелъ най-активно участие въ демонстрацията организирана отъ мъстния бранчъ на Американските Приятели на Анти-Болшевишкия Блокъ на Народите. Българската група, състояща отъ повече отъ тридесет души е била водена отъ младия и енергиченъ председателъ на организацията г. Миро Горановъ Герговъ. Знаменосецъ на групата е билъ секретаря на организацията г. Василъ Динчевъ. За първи пътъ българското знаме се е развъло по улиците на Бъфало на голъмата траурна манифестация.

ЧИКАГО

На 22 септември се е поминалъ въ Чикаго националът отличенъ приятель г. Джанъ Христовъ на 67 годишна възрастъ. Покойниятъ е роденъ въ Ловечъ, дошелъ въ Америка преди 40 години и е билъ по професия музикаленъ композиторъ. Аранжиранъ е много български пѣсни. Напоследъкъ той работѣше върху български композиции на стари и нови маршове, които трудъ се проектираше да бѫде издаденъ отъ Българския Националенъ Фронтъ. Смъртъта обаче му прѣчи да завърши това народно дѣло. Да бѫде вѣчна памѣтъта му!

НЮ ЙОРКЪ

Организацията на Б.Н.Ф. е имала свойтъ редовни месечни събрания на 11 юли и 22 августъ на които сѫ били разгледани вътрешни организационни въпроси и е било обсъдено участието Ню Йоркския клонъ въ заседанията на Ц.У.С. както и становището, което би трѣбвало да се заеме по важните въпроси които Б.Н.Ф. напоследъкъ има да решава. Въ дискусията по поводигнатите въпроси сѫ взели живо участие г. Иванъ Гълъбовъ, Д-ръ Койчевъ, Константинъ Митовъ, Инж. Н. Тоневъ, Дамянъ Георгиевъ, Павелъ Павловъ, Пуйо Пуевъ, Живко Ерчиковъ, Радославъ Поповъ, и др.

Научаваме се, че г. Любенъ Радевъ, единъ отъ първите сътрудници на представителя на Българския Земедѣлски Народенъ Съюзъ въ Чужбина г. Тончо Теневъ, редакторъ на Информационния Бюлетинъ на Задграничното Представителство на Б.З.Н.С. и много добъръ нашъ приятель е завършилъ успѣшно изпита си и получилъ докторатъ отъ Индиана Унивѣрситетъ въ Блуумингтонъ, Индиана, като е специализиралъ по източно Европейски въпроси. Преди да постапи въ Индиана Унивѣрситетъ г. Радевъ е завършилъ прочутия френски университетъ - Сорбоната, кѫдето е специализиралъ държавни науки. Също така, съпругата на г. Радевъ, г-жа Славка Радева, племенница на голъмия български държавникъ, последенъ Министъръ-Председателъ на свободна България г. Константинъ Муравиевъ, е завършила биологически науки и е постапила на работа въ сѫщия университетъ въ Индиана. На отличилътъ се българи пожелаваме успѣхъ въ бѫдещето!

ЧЛЕНОВЕ И СЪМИШЛЕНИЦИ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ! ГОТВЕТЕ СЕ ЗА ЧЕТВЪРТИЯ КОНГРЕСЪ НА ОРГАНИЗАЦИЯТА КОЙТО ЩЕ СЕ СЪСТОИ ВЪ НЮ ЙОРКЪ НА 5 И 6 МАРТЪ 1960 г. НЕКА ПРЕВЪРНЕМЪ ЧЕТВЪРТИЯ КОНГРЕСЪ ВЪ ПРАЗНИКЪ ЗА БЪЛГАРЦИНАТА ВЪ АМЕРИКА! НЕКА ЗАЕДНО СЪ КОНГРЕСА ДА ОПРАЗНУВАМЕ ПО НЕЗАПОМНЕНЪ НАЧИНЪ И ОСВОБОЖДЕНИЕТО НА БЪЛГАРИЯ! ВСИЧКИ НА КОНГРЕСА!

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Демокрация на дъло - Д-ръ Калинъ Койчевъ.....Стр. 1.
2. Международенъ прегледъ. Американо-Съветските отношения въ последно време - С.Т.Р..... 3.
3. На исторически и съвременни теми. Българската Православна Църква вчера, днесъ и утре - С.Т. Райкинъ..... 7.
4. Споменъ за Н.В. Царь Борисъ. "Какъ да не дадешъ живота си за такъвъ добъръ царь" - Д-ръ Г.И. Паприковъ..... 9.
5. Трагична Годишнина - 9 септемврий 1944 г. Пътя е само единъ, Райчо Райчевъ - Белгия..... 11.
6. Колона на редактора. Размишления за журналистическата етика... 13.
7. Вулканът се надига. Стихотворение, Радославъ Поповъ..... 14.
8. Възпоменателна служба за жертвите на комунистическия тероръ и Протестно Събрание по случай трагичната годишнина отъ 9 Септември 1944 г. - падането на България подъ комунистическо робство - Д. Георгиевъ..... 15.
9. Сесията на Ц.У.С. на Б.Н.Ф..... 17.
10. Резолюция на Ц.У.С. на Б.Н.Ф. по въпроса за Временното Българско Задгранично Представителство..... 21.
11. Резолюция на Ц.У.С. на Б.Н.Ф. по положението въ България..... 26.
12. Резолюция на Ц.У.С. на Б.Н.Ф. по възстановяването на дипломатическите отношения между България и Съединените Щати..... 27.
13. Резолюция на Ц.У.С. на Б.Н.Ф. по международното положение..... 29.
14. Резолюция на Ц.У.С. на Б.Н.Ф. по международното положение на България..... 30.
15. Телеграма до Председателя Айзенхауеръ отъ протестния митингъ по случай годишнината отъ 9-ти септемврий 1944 г..... 31.
16. Страница на безсмъртните. Вечна слава на героите отъ Перникъ!, Д-ръ Максимъ Петровъ..... 32.
17. Организационенъ Животъ - Чикаго, Бъфало, Торонто, Брюкселъ, Лаврионъ..... 33.
18. По следите на намъсата на българското комунистическо правителство въ работите на нашата политическа емиграция - Фотостатии и обяснения..... 38.
19. Никита Крущевъ въ Америка. Рилски..... 41.
20. Последни новини - Бъфало, Чикаго, Ню Йоркъ..... 44.

25X1

Approved For Release 2003/11/04 : CIA-RDP80R01731R000300070011-4

Next 1 Page(s) In Document Exempt

Approved For Release 2003/11/04 : CIA-RDP80R01731R000300070011-4